A Thesis On Baldness.

K. T. Rajagopal, II U.C.

"AS bald as an egg "What a phrase! I used to consider this as a fine example of exaggeration. Now I am on the lookout for a fresh example. The reason? Well, when Mr. Kruschev is so famous, should I state any reason?

Prince Sidharta became Lord Budha because he was scared of old age. My only prayer is that I should not be turned into an ascetic because of my scare of baldness. It is the mission of my life to get a solution to this problem—the problem of all problems.

Losing hair when old, is almost an inevitable change. Just a scratch here, just a patch there and lo! you are on your way to the inevitable mark of old age.

When the young are forced to subject themselves to this aspect of age, naturally new theories spring up. A young poet saw that he was getting bald; he maintained that baldness was the mark of genius. A young doctor once noted a few loose hairs on his comb; his theory was that all brilliant men are bald. A young actor was annoyed to see two narrow streets develop on either side of his stylish hair; he had to say that balders are the manliest of all. The last person could get a couple of American beauties to testify to his theory. But whatever it is, I continue my prayer, because I am still scared of baldness. So, naturally I took to research on this topic earnestly.

I have studied men from Shakesphere to Rajaji. My conclusion is not very encouraging. It is simply this; "all mortals are destined to lose their hair. All immortals are free of this."

We shall summon first our supernatural witnesses.

My research leads me to say that it is rank foolishness to try to prevent anything happening to your hair. However, I have succeeded in classifying the bald heads with a view to analying the possessor's character.

The most common type is the "Tabla" type. This represents the most worried type. If these people ever get on top they lose confidence in themselves and quit ther their position. This brand is mostly appearing on the back of the skull and extreme care only could save the prossessors from the terrible confusion that the back of their head may look like the top of a tabla – ie, if ever they happen to be in a musical hall.

The next type in the order of its popularity is the "Horseshoe", type. This leaves on the head a patch of hair in the horseshoe fashion and eats up the rest. But this is the most sought after class. This is possessed only by men of real genius. Pandit Nehru and William Shakesphere are permanent representatives of this type. It is a sure sign of maturity of thought.

The other type is of course the "Egg" brand. Mr. Kruschev and Mr. Rajaji are its living examples, and it is needless for me to say that this is the mark of reactionaries. Possessors of this type are not at all bothered about barbers and they have enough time to worry about bigger things.

As in every thing else, here also, we have a "sports" style. English Crickter Tyson and Indian Hockey star Amir Kumar are shining replicas of this sports style. The Duke of Edinbrugh represents the "Landslide" type. As it ought to be, his is baldness de Luxe.

Another theory is that we (or rather they) go bald because we use these barbers occasionally. The rishis and prophets of old never used barbers and they never went bald. Our sisters and Sikhs never care for scissors and look at them! I dare recommend an all out campagin against barbers; I would even venture to form a political party and fight elections on this issue. The difficulty with me as you would have noted is that I have too many great ideas.

I shall try a dozen Marches and Septembers and if nothing comes out of it, I will surely think of doing something to help my unfortunate friends, who are victims of this scourge.

ഇംഗ്ലീഷു ഭാഷയുടെ പ്രാധാന്യം

(എ)

ഇന്ത്യൻ വിദ്യാഭ്യാസരീതിയിൽ ഇംഗ്ലീഷുഭാഷക്ക് ഭാവിയിൽ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതായ സ്ഥാനം എന്തായിരിക്കണമെന്നുള്ളതു് ഇപ്പോഴും വാദവിഷയമായിരിക്കയാണ്. ഇന്ത്യയിലെ മിക്ക സ്റ്റേറ്റുകളിലും മാതൃഭാഷ മുഖേനയാണ് ഇപ്പോൾ ഹൈസ്കൂളുകളിൽ വിദ്യാഭ്യാസം നൽകിവരുന്നതു്. തന്നിമിത്തം വിദ്യാലയങ്ങളിൽ ഇംഗ്ലീഷിന്റെ നിലവാരം വളരെ താഴ്ന്നുപോയി എന്നുമാത്രമല്ല, ഇംഗ്ലീഷുഭാഷ മുഖേന വിദ്യാഭ്യാസം നൽകിവരുന്ന കോളേജുകളിൽ ചേരുന്ന വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് ഇംഗ്ലീഷിലുള്ള പാഠങ്ങളും മററും ശരിക്ക് മനസ്സിലാക്കാൻ പ്രയാസം നേരിടുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ടു്, കോളേജുകളിലും മാതൃഭാഷമുഖേന വിദ്യാഭ്യാസം നൽകണമെന്നാണ് ചില വിദ്യാഭ്യാസവിദഗ്ദ്ധന്മാരുടെ അഭിപ്രായം. അങ്ങിനെചെയ്യുന്നതായാൽ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കും അദ്ധ്യാപകന്മാർക്കും ഇന്ത്യയിലെ ഏതു ഭാഗത്തുള്ള കോളേജിലും പോയിചേരാനും പഠിപ്പിക്കുവാനുമുള്ള ഇപ്പോഴത്തെ സൌകര്യം ഇല്ലാതെകണ്ടാവും. ഭാഷയെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള പ്രവിശ്യകളുടെ രൂപവൽക്കരണം നിമിത്തം ഓരോ സ്റ്റേറ്റിലും സങ്കുചിതമനോഭാവം വളർന്നുവരുന്ന ഈ ഘട്ടത്തിൽ, ഉയർന്ന വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തിലെങ്കിലും തോളോടു തോൾ ചേർന്നു പ്രവർത്തിക്കാനുള്ള ഇന്ത്യൻ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ഇപ്പോഴത്തെ സ്വാതന്ത്ര്യം തടയുന്നതു് ബുദ്ധിപൂർവ്വമായിരിക്കുമോ എന്നു് നിർമ്മത്സരബുദ്ധികളെല്ലാം ആലോചിച്ചു നോക്കേണ്ടതാണ്.

ബ്രിട്ടീഷുഭരണകാലത്തു് ഇന്ത്യയുടെ ഏകീകരണത്തിന്നും സംസ്കാരവർദ്ധനക്കും ഇംഗ്ലീഷു വിദ്യാഭ്യാസം എത്രമാത്രം സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു് പ്രത്യേകിച്ചു പറയേണ്ടതായിട്ടില്ല. പ്രസിദ്ധ ചരിത്രകാരനായ ശ്രീ കെ. എ. നീലകണ്ഠശാസ്ത്രി മദിരാശിയിലെ "മെയിൽ" പത്രത്തിന്റെ ഈയിടെ പ്രസിദ്ധംചെയ്ത സ്വാതന്ത്ര്യദിനപ്പതിപ്പിൽ എഴുതിയിട്ടുള്ള ഒരു ലേഖനത്തിൽ ഈ വിഷയത്തെക്കുറിച്ചു് സവിസ്തരം പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ടു്. 1857-ൽ കൽക്കട്ട, ബോംബെ, മദിരാശി എന്നീ മൂന്നു സർവ്വകലാശാലകൾ സ്ഥാപിച്ചു് ഇംഗ്ലീഷുഭാഷ മുഖേന ഉയർന്ന വിദ്യാഭ്യാസം നൽകിയതുകൊണ്ടു് പാശ്ചാത്യ സാഹിത്യങ്ങളും സയിൻസും മററും ഇന്ത്യക്കാർക്കു് നിഷ്പ്രയാസം പഠിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. ഇതിന്റെ ഫലമായി ഇന്ത്യയിൽ ഒരു നവോത്ഥാനംതന്നെയുണ്ടായി. 1865-ൽ ഇന്ത്യൻ നേഷനൽ കോൺഗ്രസ്സും മററും സ്ഥാപിച്ചതു് ഇംഗ്ലീഷു വിദ്യാഭ്യാസം സിദ്ധിച്ചതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ്. ഇന്ത്യയിലെ മിക്ക പ്രധാന പ്രാദേശിക സാഹിത്യങ്ങളും വികസിക്കാൻ ഇംഗ്ലീഷുഭാഷാപരിജ്ഞാനം വളരെയധികം സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടു്. വടക്കെ ഇന്ത്യക്കാരെയും തെക്കെ ഇന്ത്യക്കാരേയും കൂട്ടിയിണക്കുന്ന ഒരു കണ്ണിയായിട്ടാണ് ഇംഗ്ലീഷുഭാഷ ഇതെവരെ പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഇന്ത്യക്കു് പുറമെയുള്ള രാജ്യങ്ങളുമായുള്ള സമ്പർക്കം പുലർത്താൻ ഇപ്പോഴും നമ്മെ സഹായിക്കുന്നതു ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയാണ്. അതുകൊണ്ടു് ഇംഗ്ലീഷുഭാഷക്ക് ഇപ്പോൾ ഇന്ത്യയിലുള്ള പ്രാധാന്യം കുറക്കുന്നതു് രാജ്യത്തിന്നു് പൊതുവിൽ വലിയ ആപത്തായിരിക്കും. പ്രാദേശികഭാഷാഭ്രാന്തു് ഇന്ത്യയുടെ ഐക്യത്തിന്നു്തന്നെ വലിയ തടസ്ഥമായി പരിണമിക്കും. ഇതൊക്കെയാണ് പ്രസ്തുത ലേഖനത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

മദിരാശിയിൽനിന്നു് പ്രസിദ്ധംചെയ്യുന്ന "സ്വതന്ത്ര" എന്ന ഇംഗ്ലീഷുവാരികയിൽ ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയുടെ പ്രാധാന്യത്തെക്കുറിച്ചു എഴുതിയിരുന്ന ഒരു ലേഖനത്തിൽ ഇപ്രകാരം പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നു, "1935-ൽ ലോകത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ട എഴുത്തുകളിൽ മുക്കാൽ ഭാഗവും ഇംഗ്ലീഷിലായിരുന്നു. ലോകത്തിലെ റേഡിയോ സ്റ്റേഷനുകളിൽ അഞ്ചിൽ മൂന്നു ഭാഗവും ഇംഗ്ലീഷാണ് ഉപയോഗിക്കുന്നതു്. ലോകത്തിലെ പത്രങ്ങളിൽ പകുതിയിലധികം ഇംഗ്ലീഷിലാണ് പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുന്നതു്. ലോകത്തിലെ വൻകിട തുറമുഖങ്ങളിലെ പൊതുഭാഷ ഇംഗ്ലീഷാണ്. അന്തർരാഷ്ട്രീയ കാര്യങ്ങളിൽ ഇതുവരെ ഫ്രഞ്ചിനുണ്ടായിരുന്നസ്ഥാനം ഇപ്പോൾ ഇംഗ്ലീഷു കരസ്ഥമാക്കിവരികയാണ്." ഇംഗ്ലീഷുഭാഷ സംസാരിക്കുന്നവർ 26 കോടിയും റഷ്യൻ, ഫ്രഞ്ചു് എന്നീ ഭാഷകൾ സംസാരിക്കുന്നവർ യഥാക്രമം പതിനാലരയും ഏഴരയും കോടിയുമാണ്. ഇന്ത്യക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിച്ചതിന്നുശേഷം ന്യൂഡൽഹിയിൽ സമ്മേളിച്ച ഏഷ്യക്കാരുടെ സമ്മേളനങ്ങളിലും ബന്ദുങ് സമ്മേളനത്തിലും മററും ഇംഗ്ലീഷുഭാഷമുഖേനയാണ് ആശയവിനിമയം ചെയ്തു

ന്നതു്. സൎവ്വരാഷ്ട്രസഭയുടെ സമ്മേളനങ്ങളിൽ ഇന്ത്യയുടെ പ്രതിനിധിയെന്നനിലയിൽ ശ്രീമാൻ വി. കെ. കൃഷ്ണമേനോന്നു് ഇത്രമാത്രം ശോഭിക്കാൻ സാധിച്ചിട്ടുള്ളതു് അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയിലുള്ള അസൂയാവഹമായ പ്രാവീണ്യംകൊണ്ടാണു്.

ഇന്ത്യ സ്വാതന്ത്ര്യയായതിന്നുശേഷം 15 കൊല്ലങ്ങളോളംമാത്രമെ ഇംഗ്ലീഷു ഇന്ത്യയിലെ പൊതു ഭാഷയായിരിക്കാൻ പാടുള്ളു എന്നും അതിന്നു ശേഷം അതിൻെറ സ്ഥാനം ഹിന്ദിക്കു് നൽകണമെന്നുമാണല്ലൊ ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയിലെ നിശ്ചയം. എന്നാൽ ഇതിനെക്കുറിച്ചു് അന്വേഷിച്ചു് റിപ്പോർട്ടു് ചെയ്യുവാൻ ഏൎപ്പാടു് ചെയ്തിരുന്ന ഭാഷാകമ്മീഷൻെറ റിപ്പോർട്ടു് ഈയിടെ പ്രസിദ്ധംചെയ്തതിൽ, ഔദ്യോഗികഭാഷ ഇംഗ്ലീഷിൽനിന്നു് ഹിന്ദിയിലേക്കു് മാററുവാൻ 1965-നു മുമ്പായി കഴിയും എന്നു ഇപ്പോൾ പറയേണ്ട ആവശ്യം തങ്ങൾ കാണുന്നില്ലെന്നു് അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതിനെക്കുറിച്ചു് വല്ലതും പറയാൻ സാദ്ധ്യവുമല്ല എന്നു് കമ്മീഷൻ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുണ്ടു്. കമ്മീഷൻെറ അഭിപ്രായത്തിൽ, ആ കാലത്തിനിടക്കു് ഈ വഴിക്കു് ചെയ്യുന്ന പരിശ്രമങ്ങൾക്കു ആശ്രയിച്ചിരിക്കും ഇതു്. ഭരണഘടനക്കു് മാററംവരുത്താതെ തന്നെ ആവശ്യമായി വന്നാൽ ഇംഗ്ലീഷു 15 കൊല്ലത്തിനപ്പുറം നീട്ടിക്കൊണ്ടുപോകാനും സാദ്ധ്യമാണെന്നു് റിപ്പോർട്ടിൽ പറയുന്നു.

ഇന്ത്യയിലെ പൊതുഭാഷ ഹിന്ദിയാവാനാണു് പോകുന്നതെങ്കിലും, പുറംരാജ്യങ്ങളുമായുള്ള സമ്പൎക്കത്തിന്നു് ഇംഗ്ലീഷുഭാഷ അത്യന്താപേക്ഷിതമാകയാൽ അതിന്നു് ഇനിയും ഒരു മാന്യസ്ഥാനം ഇന്ത്യൻ വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതിയിൽ അനുവദിക്കണമെന്നുള്ള അഭിപ്രായമാണു് മിക്ക പ്രമുഖ ഇന്ത്യൻ നേതാക്കന്മാൎക്കുമുള്ളതു്. ഇംഗ്ലീഷുഭാഷ തീരെ വേണ്ടെന്നു് വെക്കുന്നതായാൽ ഇന്ത്യക്കു ഒരു രണ്ടാംകിട രാഷ്ട്രത്തിൻെറ നിലയിലേക്കു് താഴേണ്ടിവരുമെന്നു് പ്രധാനമന്ത്രി നെഹ്റു കുറെ കൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പു് അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരുന്നു. കോമൺവെൽത്തു് പ്രധാനമന്ത്രിമാരുടെ ലണ്ടൻ സമ്മേളനത്തിൽ സംബന്ധിക്കാൻവേണ്ടി ഈയിടെ നടത്തിയ യൂറോപ്യൻപര്യടനം കഴിഞ്ഞു മടങ്ങിവന്ന ഉടനെ പണ്ഡിററ് നെഹ്റു പ്രസ്താവിച്ചതു്, ഇംഗ്ലീഷു ഭാഷയുടെ പ്രാധാന്യം തനിക്കു കൂടക്കൂടെ കൂടുതൽ അനുഭവപ്പെട്ടുവരികയാണെന്നാണു്. അദ്ദേഹം സഞ്ചരിച്ച മിക്ക യൂറോപ്യൻ രാജ്യങ്ങളിലും ഇംഗ്ലീഷു ഒരു നിർബ്ബന്ധ വിഷയമായി സ്കൂളുകളിൽ പഠിപ്പിച്ചുവരുന്നുണ്ടു്. സൎവ്വദേശീയ രംഗങ്ങളിൽ ഇംഗ്ലീഷു ഭാഷക്കുള്ള പ്രാധാന്യമാണു് ഇതു് കാണിക്കുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു്, ഇന്ത്യൻ വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതിയിൽ ഇംഗ്ലീഷിന്നു് ഇനിയും ഒരു മാന്യസ്ഥാനം തുടൎന്നു് നൽകേണ്ടമെന്നാണു് അദ്ദേഹത്തിൻെറ അഭിപ്രായം. പടിഞ്ഞാറൻബംഗാളിലെ ഗവൎണ്ണരായിരുന്ന ഡോക്ടർ എച്ചു്. സി. മുക്കർജി 1952-ൽ ചെയ്തഒരു പ്രസംഗത്തിൽ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞിരുന്നു: “ഇന്നോ എന്നെങ്കിലുമൊ നമുക്കു വേണ്ടെന്നുവെക്കാൻ സാധിക്കുന്ന ഒന്നാണു് ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയെന്നു് രാജ്യത്തെ പ്രമുഖനേതാക്കന്മാരോടൊപ്പം എനിക്കും അഭിപ്രായമില്ല. ഇംഗ്ലീഷു ഭാഷയുമായുള്ള സമ്പൎക്കം നിമിത്തമാണു് ബംഗാളി ഭാഷതന്നെ ഇന്നത്തെ നില പ്രാപിച്ചതു്.” പ്രാദേശികഭാഷകളുടെ വികസനത്തിന്നു് ഇംഗ്ലീഷു വിദ്യാഭ്യാസം വളരെ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു് നിഷ്പക്ഷബുദ്ധികളെല്ലാം സമ്മതിക്കും. മലയാളത്തിൻെറ കാര്യം എടുത്തുനോക്കുന്നതായാൽ നോവൽ, പ്രബന്ധം, ചെറുകഥ മുതലായ സാഹിത്യശാഖകൾതന്നെ നാം ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയോടാണു് കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. മലയാളഭാഷയിലെ പത്രപ്രവൎത്തനവും ഇത്രയേറെ പുരോഗമിച്ചതു ഇംഗ്ലീഷുഭാഷാപത്രങ്ങളുമായുള്ള സമ്പൎക്കംനിമിത്തമാണു്. മുകളിൽകാണിച്ച സാംസ്കാരികനിലക്കു് പുറമെ ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയുടെ പ്രയോജനപരമായ വശത്തെക്കുറിച്ചും നമുക്കു, പ്രത്യേകിച്ചു് മലയാളികൾക്കു്, ചിന്തിക്കേണ്ടതുണ്ടു്. ഇന്ത്യക്കുപുറമെ പോകാനും എന്തെങ്കിലും ജോലികളിൽ ഏൎപ്പെടാനും ഇംഗ്ലീഷുഭാഷാപരിജ്ഞാനം അത്യാവശ്യമാണു്. ജനപ്പെരുപ്പവും തൊഴിലില്ലായ്മയും മററു പ്രദേശങ്ങളിലേക്കാൾ കൂടുതലുള്ള കേരളത്തിലെ ജനങ്ങൾക്കു് ഉപജീവനാൎത്ഥം ഇനിയും ഇംഗ്ലീഷുഭാഷാപരിജ്ഞാനം അത്യന്താപേക്ഷിതമാണു്. അതുകൊണ്ടു് നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതിയിൽ ഇംഗ്ലീഷു് ഭാഷക്കു് ഇനിയും തുടൎച്ചയായി ഒരു മാന്യസ്ഥാനം നൽകേണ്ടതാണു്.

How Banks Help Commerce.

Parambath Aboubackar, III B. Com.

BEFORE actually proceeding with our subject we have to see what is exactly meant by commerce and its application in the day-to-day activities of man. Most of us would, generally think of commerce as mere trade. But it is a misconception. Commerce is wider than trade which is only a branch of the many-sided activities of commerce.

In this connection it would not be out of place to examine the early history of commerce. In the early days of human civilization there was hardly any commerce. It is only in comparatively recent times that it has achieved anything approaching its present importance and dimensions. Commerce may be said to have begun when exchange began. In ancient days there was hardly any surplus for exchange. The growth of population however forced men to think of his environment. Gradually the needs of other communities were soon felt and they exchanged their surplus with people who were living in the same district. At that stage wants were similar and there was only a small exchange of commodity for commodity. The small exchange that they had was in the nature of barter which had serious drawbacks. Means of transport were poor and it was difficult to carry large loads. Traders were put to several difficulties. In order to get protection from robbers and pirates they formed themselves into what are known as merchant guilds. Moreover, in those days trade restrictions and constant wars, made the transport of goods between one country and another a matter of great trouble, inconvenience and uncertainty.

In this connection we have to understand that geographical features and climatic conditions of the world have contributed much to the development of commerce. Due to the existence of various types of climate the same types of commodities are not grown in all parts of the world. A particular type of climate has been found to be very helpful for the growth of a special type of commodity in that

area. eg; rubber can be grown only in equatorial type of climate. But other countries are in dire need of those commodities which cannot be grown there. So the exchange of these types of commodities necessitated commerce.

To-day what we find is that almost all the hindrances in the easy exchange of commodities from one part of the world to another have been removed. Money has come to the scene as a medium of exchange and it has once for all removed the drawbacks of barter. To-day no commodities are exchanged for commodities. A specialised person known as the trader has come to the scene and he has bridged the gap between the producer and the consumer. Thus the personal hindrances are removed by his intervention. With regard to the transportation revolutionary changes have come over it. All the methods of transport by land, water and air have lately developed, aiming at rapidity, reliability and completeness. The result is that international trade has been made possible by these developments. The insurance system has also come to the scene and it has saved the owner of goods from all kinds of risks. Thus "commerce is the sum total of all those activities which are engaged in the removal of the hindrances of person (by trader), place (by transport facilities), time (by warehousing) in the exchange of commodities."

Now let us see how banks help commerce. One of the main functions of a commercial bank is to act as a link connecting between the savers of money and the makers of capital. It mobilises the funds of small investors. The fund that the bank so collects is directed through the productive channels. In order to manufacture and transport the commodities produced, it requires a large amount of capital. Until the producer is actually paid by the purchaser of finished goods, it has to go through several processes. In all these cases it has to be financed. But the producer himself might not be in a position to furnish the same with the required amount of capital. Here the banks come to his rescue by providing him with short term credit.

In the chain of the distribution of goods very few transactions are settled by actual payment of cash. Instead, the supplier (the seller) is satisfied by drawing a bill of exchange on the debtor for the amount due. If the seller is in need of urgent cash he can get it by

discounting the bill with a banker and thus he is enabled to have immediate cash. Selling and purchasing of securities are made easy by the help of the banks as the latter are directly in touch with the market condition.

The real services of banks in commerce are seen in foreign trade. In the case of foreign trade the transactions are not settled by actual payment of cash, as the currency of one country is not current in another. The transactions are often settled by bills which are negotiable instruments. How these transactions in the foreign trade are made easy by the use of the bills can be explained by a simple illustration. Suppose an Indian importer buys goods from England. After getting the indent from the Indian importer the English merchant will export the specified goods to India. At the same time they will draw a bill on the Indian importer for the amount of goods exported. They will present the bill with other documents like the bill of lading, the insurance receipt etc to their banks in London. The London bank then will credit the account of the exporter with the amount of the bill minus the discount charges. Then the bank (say Loyd's Bank) will send the bill with all other documents to their branch in Bombay. This branch immediately after getting these instruments, will present them to the importer If the bill is a D/A Bill then the documents will be delivered to him immediately after the bill is accepted. If it happened to be a D/P Bill (document against payment) then the documents will be delivered to him only after the amount specified is paid to the bank by the importer. Only after receiving the documents the importer is entitled to claim goods sent to him by the ship specified.

Neither the exporter nor the importer is a man whose name has been acknowledged as a creditworthy name in foreign countries. So the bills accepted by them will be lacking the benefits of wide circulation. If a well-known bank accepts a bill on behalf of its customer then the bill will pass easily and thus it will enjoy the benefits of wide circulation. These specialised firms or banks make it their business to provide these guarantees on behalf of their customers for a commission. In England there is a special department called the accepting houses the business of which is to perform the

above-mentioned functions for their customers. They have got their own agencies throughout the world and it is their business to know the financial standings of various firms and persons. If they find that the firm or person (or importer) is creditworthy then they will open an acceptance credit for him. In such a case the importer in India will tell the English exporter that he has got a credit with such and such a bank (accepting house). The English exporter then will draw a bill not on the Indian importer but on the specified accepting house and this bill will be duly honoured by them. The accepting houses have got their own arrangements to realize the amount from the importer in India. The net results in these cases will be that these bills will be enjoying the benefits of wide circulation without any hesitation and thus the transactions can be settled very easily.

Thus we find that in our times banks are playing a vital part in the many-sided commercial activities and they have contributed much to the growth of international commercial progress that has reached gigantic proportions to-day.

കണ്ണുനീർത്തുള്ളി

(എ. പി. പി. നമ്പൂതിരി, ബി. ഒ. എൽ.)

1. വിലാപകാവ്യങ്ങളിൽ അതിനുള്ള പ്രത്യേകതകളും സ്ഥാനവും

പാശ്ചാത്യസാഹിത്യവുമായുള്ള സമ്പർക്കം മലയാളഭാഷയിൽ, പല പുതിയ കാവ്യമാർഗ്ഗങ്ങൾക്കും പ്രചോദകമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. അത്തരം കാവ്യമാർഗ്ഗങ്ങളിൽ അതിപ്രധാനമായ ഒന്നാണ് വിലാപകാവ്യമാർഗ്ഗം. സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിൽ, അവിടവിടെയായി, സാന്ദർഭികമായി ചില വിലാപങ്ങൾ കാണാമെങ്കിലും (ഉ. രാമായണത്തിലെ താരയുടെ വിലാപം, ഭാരതത്തിലെ ഗാന്ധാരിയുടെ വിലാപം, രഘുവംശത്തിലെ അജവിലാപം, കുമാരസംഭവത്തിലെ രതിവിലാപം) ഒരു പ്രസ്ഥാനമായി, അതു വളർന്നുവന്നതായി നാം കാണുന്നില്ല. ഇംഗ്ലീഷുസാഹിത്യത്തിൽ വിലാപകാവ്യപ്രസ്ഥാനത്തിനു ഒരു നീണ്ട ചരിത്രം തന്നെയുണ്ട്. പല പരിണാമങ്ങൾക്കും പരിഷ്കരണങ്ങൾക്കും വിധേയമായിക്കഴിഞ്ഞശേഷമാണ് ഒരു നിഷ്ക്കൃഷ്ടരൂപ വിലാപകാവ്യപ്രസ്ഥാനം അവിടെ കൈക്കൊണ്ടിട്ടുള്ളതു്. മിൽട്ടന്റെ ലിസിഡസ്, ഷെല്ലിയുടെ അഡോണേ എന്നീ രണ്ടെണ്ണമാണ് ആംഗലസാഹിത്യത്തിലെ പ്രസിദ്ധവിലാപകാവ്യങ്ങൾ. ഈ രണ്ടെണ്ണത്തിന്റെ സ്വാധീനതയാണ് മലയാളത്തിലെ വിലാപകാവ്യങ്ങളിലും ഏറെക്കുറെ പ്രവൃത്തിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

2. വിലാപകാവ്യം—ഒരു വിവരണം

എന്താണ് ഒരു വിലാപകാവ്യമെന്നു് നാം ആദ്യം മനസ്സിലാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എൻസൈക്ലോപ്പീഡിയാ ബ്രിട്ടാനിക്ക, വിലാപകാവ്യത്തെ ഇങ്ങനെ നിർവ്വചിക്കുന്നു: An elegy= —A short poem of lamentation or regret called forth by the decease of a beloved or revered" തനിക്കു പ്രിയതമനോ ബഹുമാന്യനോ ആയ (സ്ത്രീയോ പുരുഷനോ ആകാം) ഒരു വ്യക്തിയുടെ മരണത്തിൽ വിലപിക്കുന്നതോ, അനുശോചിക്കുന്നതോ ആയ ലഘുപദ്യം. ഇത്രയുംകൊണ്ടു വിലാപകാവ്യത്തിന്റെ നിർവ്വചനം അവസാനിക്കുന്നില്ല. ആ നിർവ്വചനത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ, ഇതുകൂടി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. "It must be mournful, meditative and short, without being ejaculatory" "അതു ശോകഗർഭമായും ചിന്താബന്ധുരമായും കേവലം ഒരാക്രന്ദനമാകാതെ, ചെറുതായും ഇരിക്കണം" ഈ നിർവ്വചനത്തിൽനിന്നു വിലാപകാവ്യത്തിന്റെ സ്വരൂപം ഏതാണ്ടു വ്യക്തമായിരിക്കും.

3. മലയാളത്തിലെ വിലാപകാവ്യങ്ങൾ

ഈ നിർവ്വചനത്തെ മാനിച്ചുകൊണ്ട് മലയാളത്തിലെഴുതപ്പെട്ട ആദ്യത്തെ വിലാപകാവ്യമാണ് ശ്രീ. വി. സി. ബാലകൃഷ്ണപ്പണിക്കരുടെ "ഒരു വിലാപം". ഒരു മഴക്കാലപ്പാതിരയ്ക്കു നടപ്പദീനത്താൽ മരിച്ചുപോയ തന്റെ കൂട്ടുകാരിയുടെ പൊന്മേനി തഴുകിക്കൊണ്ട് ഒരു പുരുഷൻ ആ ഏകാന്തത്തിൽ, പിറേറന്നു പുലരുന്നതിനുമുമ്പ് വിലപിക്കുന്ന നിലയിൽ എഴുതപ്പെട്ടതത്രേ 27 സ്രഗ്ദ്ധരാപദ്യങ്ങളിലൊതുങ്ങുന്ന വി. സി. യുടെ വിലാപം. വൈകാരികമായ തീക്ഷ്ണതയാണ്, വൈചാരികമായ ഉൾക്കട്ടിയേക്കാൾ അതിനുള്ളതെന്നു് ഒരഭിപ്രായമുണ്ട്. ഏതായാലും അതിനുശേഷം നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയെ തികച്ചും അർഹിക്കുന്ന ഒരു വിലാപകാവ്യം മഹാകവി കുമാരനാശാന്റെ പ്രരോദനമാണ്. സാഹിത്യലോകത്ത് സർവ്വാരാധിതനായിരുന്ന ഏ. ആർ. രാജരാജവർമ്മയുടെ ചരമത്തിൽ അനുശോചിച്ചുകൊണ്ടെഴുതപ്പെട്ടതാണ് പ്രസ്തുത വിലാപകാവ്യം. കീററ്സിന്റെ മരണത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി ഷെല്ലി ഇംഗ്ലീഷിലെഴുതിയ അഡോണെയുമായി പ്രരോദനത്തിനു സാധർമ്മ്യമുണ്ട്. ആദരാരാധനകളുടെ കാര്യത്തിൽ, തന്റെ സഹപാഠിയായിരുന്ന കിങ്ങിന്റെ അകാലചരമത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി, മിൽട്ടൺ എഴുതിയ ലിസിഡസ്സിനോടും

പ്രരോദനത്തിന്നു സാധർമ്മ്യമുണ്ട്. പ്രരോദനത്തിന്നുശേഷം, വള്ളത്തോൾ ഗോപാലമേനോൻെറ 'എൻെറ പോയ്പോയ പ്രാണൻ', ശ്രീ. എം. ആർ. നായരുടെ 'തിലോദകം' എന്നിങ്ങനെ ചില കാവ്യങ്ങൾകൂടി ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, സർവ്വഥാ സ്തുത്യമായതു് നാലപ്പാട്ട നാരായണമേനോൻെറ 'കണ്ണുനീർത്തുള്ളി'യാണ്. മലയാളത്തിലെ വിലാപകാവ്യങ്ങളിൽ, പ്രഥമസ്ഥാനം അർഹിക്കുന്ന കൃതിയായി, നിരൂപകന്മാർ ഏകകണ്ഠമായി കണ്ണുനീർത്തുള്ളിയെ സ്വീകരിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

4. വ്യക്തിത്വവും മികവും

എന്താണ് കണ്ണുനീർത്തുള്ളിക്കു ഇത്രയും മഹത്തായ ഒരു സ്ഥാനം, വിലാപകാവ്യങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ പ്രത്യേകിച്ചും, മററു കാവ്യങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ പൊതുവേയും, കല്പിച്ചുകൊടുക്കാൻ ഈ നിരൂപകന്മാരെയൊക്കെ പ്രേരിപ്പിച്ചതു്? അതിനെക്കുറിച്ചു ചിന്തിച്ചുനോക്കുമ്പോഴാണ്, മററു വിലാപകാവ്യങ്ങൾക്കുള്ള ഗുണങ്ങളെല്ലാമുള്ളതിന്നു പുറമേ, സ്വന്തമായ ഒരു വ്യക്തിത്വവും മികവും കണ്ണുനീർത്തുള്ളിക്കുണ്ടെന്നതു് വ്യക്തമാവുക. ആ വ്യക്തിത്വവും മികവും മററും എന്താണെന്നു് നമുക്കു പരിശോധിച്ചുനോക്കാം.

5. അതിദീപ്തമായ ആത്മാർത്ഥതകൊണ്ടുള്ള വൈകാരികമായ മേന്മ

ശ്രീ. ജോസഫ് മുണ്ടശ്ശേരി, മനുഷ്യകഥാനുഗായികൾ എന്ന പുസ്തകത്തിൽ പറയുന്നതുപോലെ—"ഒരു കവി—അയാൾ സമുദായപ്പരപ്പിൽ എത്രതന്നെ അപ്രസിദ്ധനാകട്ടെ അസംപൂജിതനാകട്ടെ, ആയാളേയോ, ആയാളുടെ പ്രിയതമയേയോ, ആയാളുടെ സ്നേഹിതന്മാരേയോ, ആയാളുടെ സമസൃഷ്ടികളേയോ അധികരിച്ചു കാവ്യം രചിക്കുക എന്നതു് അന്നു് ഒരു വിപ്ലവമായിരുന്നു. അതേവരെ, കവിയുടെ സ്വകാര്യജീവിതത്തിലെ അനുഭവങ്ങളെ കാവ്യകലയ്ക്കു വിഷയമാക്കാമെന്നതു് സർവ്വാദൃതമായ ഒരഭിപ്രായമായിരുന്നില്ല. ഒരു കവിക്കു വികാരത്തുടിപ്പു വേണമെങ്കിൽ അനുഭവതീവ്രത അതെഴുതുന്നാൾക്കു് ഉണ്ടായേ പററൂ. കുമാരനാശാൻെറ പ്രരോദനത്തിൽനിന്നു് ഈ കാര്യത്തിലാണ് കണ്ണുനീർത്തുള്ളി, വേറിട്ടുനില്ക്കുന്നതു്. ആദരത്തിൽനിന്നുണ്ടായ വിഷാദമാണ് പ്രരോദനത്തിൻെറ അന്തസ്സാരം. ആ വിഷാദത്തിന്നു താരതമ്യേന ആത്മാർത്ഥത കുറയുമെന്നതു് ഒരു നഗ്നസത്യമാണ്. ശ്രീ. നാലപ്പാടിൻെറ ആത്മാർത്ഥത അതിദീപ്തമാണ്. ജീവനിൽ ജീവനായി താൻ സ്നേഹിച്ചുവന്ന തൻെറ പ്രിയതമ, ഒട്ടേറെ കണ്ണീർ കുടിച്ചു വററിച്ചതിന്നുശേഷം ദാമ്പത്യത്തിൻെറ കരയ്ക്കണഞ്ഞപ്പോൾ, തൻെറയെല്ലാംതന്നെ യാതൊരാളിൽ അർപ്പിച്ചു സസുഖം വിശ്രമിക്കാമെന്നുദ്ദേശിച്ചുവോ ആ പ്രേമസർവ്വസ്വം "തന്നെത്തന്നെ തന്നിൽ" വഹിച്ചിരിക്കേ, ജഗത്തിലെ ദിവ്യഭാഗം തൻെറ മുമ്പിലും തുറക്കപ്പെടുകയായി എന്ന പ്രതീക്ഷയോടു കാത്തിരിക്കുമ്പോൾ, തന്നിൽനിന്നു എന്നെന്നേക്കുമായി അകലുക! സഹിക്കാനാവാത്ത ഒരു ഭാഗ്യവിപര്യയമാണതു്. തങ്ങൾ കളിച്ചു വളർന്ന. ഹൃദയഹാരിയായ ബാല്യത്തേയും, അപ്പോഴത്തെ സ്വാർത്ഥരഹിതമായ സ്നേഹത്തേയും, അതിന്നുശേഷം പ്രായത്തിനൊപ്പം മുറുകുന്ന ലോകാചാരപ്പിരിപ്പാഴ്പ്പടാൽ "ആ രണ്ടിലുംകൈവിരലുകൾ വലിഞ്ഞു ദുർവ്വേദനയാർന്നമൻ" കാലത്തെ അഭിലാഷരൂപമായ സ്നേഹത്തേയും, അവസാനം ആ ആശ സാക്ഷാൽക്കരിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ അനുഭവപ്പെട്ട ലയരൂപമായ പ്രേമത്തേയും അനുഭവത്തിൻെറ ചൂടാറാതെ പകർത്താൻ നാലപ്പാടിന്നു സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതാണ് നാലപ്പാടിൻെറ അനന്യസാധാരണമായ വിജയത്തിൻെറ അടിസ്ഥാനം. വി. സി. ബാലകൃഷ്ണപ്പണിക്കരുടെ വിലാപത്തിലും, ഇത്തരം കോരിത്തരിപ്പിക്കുന്ന അനുഭവങ്ങളില്ല.

6. ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സമഗ്രമായ ചിന്ത

വൈകാരികമായ ഈ മേന്മ മാത്രമല്ല കണ്ണുനീർത്തുള്ളിക്കു ഇത്രയും മഹത്തായ ഒരു സ്ഥാനം ഭാഷാസാഹിത്യലോകത്തു് സമ്പാദിച്ചുകൊടുത്തതു്. ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചു സമഗ്രമായിത്തന്നെയുള്ള ഉയർന്ന ചിന്ത കണ്ണുനീർത്തുള്ളിയുടെ മറെറാരു പ്രത്യേകതയാണ്. "കണ്ണുനീർത്തുള്ളി തത്വജ്ഞാനത്തിൻെറ ഉജ്ജ്വലജ്വലിതമായ പ്രകാശത്തെ പ്രപഞ്ചത്തിൻെറ നേർക്കു തിരിച്ചുപിടി

ഷ്ക്കുന്നു. ഇതിലൂടെ കൺ നടത്തുന്നവർക്ക്, പ്രപഞ്ചത്തെ അദൃഷ്ടപൂർവ്വമായ ഒരാകൃതിയിലും നിറത്തിലും കാണുമാറാകുന്നു. നമ്മളിൽ ഓരോരുത്തനേയും പിടിച്ച് ഓരോ പ്രപഞ്ചമാക്കുകയും നമ്മുടെ നോട്ടത്തെ നമ്മളിലേയ്ക്കുതന്നെ തിരിച്ചുവിടുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു നിർമ്മാണവിശേഷമത്രേ ഇതു'' എന്നു ശ്രീ. കുട്ടികൃഷ്ണമാരാർ ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ അവതാരികയിൽ പറയുന്നതു് അർത്ഥവത്താണ്. ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചു ചിന്തിയ്ക്കാൻ നമ്മെ പ്രേരിപ്പിയ്ക്കുന്ന പല പദ്യങ്ങളും കണ്ണുനീർത്തുള്ളിയിലുണ്ട്.

7. അന്തസ്സുള്ള വിലാപം

സർദാർ കെ. എം. പണിയ്ക്കർ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചപോലെ, ''കണ്ണുനീർത്തുള്ളിയിൽ കോകങ്ങളേയും അരയന്നങ്ങളേയും ഉപേക്ഷി''ച്ചിരിയ്ക്കുയാണ്. സങ്കേതവസ്തുക്കളെ മാനിച്ചുകൊണ്ട്, അവയെല്ലാം ഉൾക്കൊള്ളിയ്ക്കാൻ വേണ്ടിയുള്ള വൃഥാശ്രമം കണ്ണുനീർത്തുള്ളിയിൽ കാണുന്നില്ലെന്നതു് അതിന്റെ മറെറാരു മെച്ചമാണ്. അന്തസ്സുള്ള വിലാപമാണ് കണ്ണുനീർത്തുള്ളിയിലേതു്. ഉന്മാദാവസ്ഥ കൈക്കൊണ്ടിട്ടുള്ള വിലാപം അതിലില്ല. കേൾക്കുന്നവരുടെ നാവിൻതുമ്പിൽ നിന്നു് 'പാവം!' എന്ന അനുതാപശബ്ദം പുറപ്പെടുവിയ്ക്കുന്ന യാതൊരു വാക്ചാപല്യവും ആ വിലാപത്തിലെങ്ങും കടന്നുകൂടിട്ടില്ല. പേച്ചും കരച്ചിലും കാണിച്ചുകൊണ്ടല്ല കണ്ണുനീർത്തുള്ളി പ്രവർത്തിയ്ക്കുന്നതു്. തനിയ്ക്കു വന്ന ദുഃഖത്തെ സാമാന്യീകരിച്ച്, തന്റെ ദുഃഖത്തെ ഒരു തികഞ്ഞ ഉദാഹരണം മാത്രമാക്കി വെച്ച്, ലോകത്തിന്റെ ദുഃഖാത്മകതയെച്ചൊല്ലിയാണ് കവി ഇതിൽ വിലപിയ്ക്കുന്നതു്.

ഭൌതികസൌന്ദര്യമല്ല, ആത്മീയസൌന്ദര്യം.

തന്റെ മരിച്ചുപോയ പ്രിയതമയെച്ചൊല്ലിയുള്ള വിലാപമായിരിയ്ക്കേ, പഴയ കാലങ്ങളെ സ്മരിയ്ക്കുമ്പോൾ തങ്ങളുടെ രതിക്രീഡകളെക്കുറിച്ചുള്ള സൂചനകൾ ഉൾക്കൊള്ളിക്കാൻ സ്വാഭാവികമായ ഒരു വാസന പഴയ കവികൾ പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്നതായി കാണാം. അജവിലാപത്തിലും രതിവിലാപത്തിലും അത്തരം രംഗങ്ങളുടെ അനുസ്മരണങ്ങളുണ്ട്. പക്ഷേ, കണ്ണുനീർത്തുള്ളിയിൽ അത്തരം രംഗങ്ങളുടെ അനുസ്മരണം ഇല്ലെന്നു മാത്രമല്ല, ഭൌതികങ്ങളായ സൌന്ദര്യൈശ്വര്യങ്ങളെ മിക്കവാറും വിഗണിയ്ക്കുകകൂടി ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നു കാണാം. വരിഷ്ഠപതീപ്രണയപ്രഭാവങ്ങളെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചിന്തകൾ നോക്കുക:—

''കണ്ണീർക്കണത്തെ കരളിങ്കൽനിന്നു
ചുംബിച്ചെടുക്കും മൃദുലാധരോഷ്ഠം,
കതിജചലിയ്ക്കും കടുസാഹസത്തിൻ
തണുപ്പു തൂകും മുഖചന്ദ്രബിംബം,
നിഗൂഢതേജസ്സുകളെത്തെളിഞ്ഞു
കാണാവതാക്കുന്നിരുൾവാർകചൌഘം,
ജരാനരക്കാററിനുമൊന്നനക്കാ-
നാവാത്തൊരോമൽഭുജവല്ലിബന്ധം,
പിടഞ്ഞുപാഞ്ഞന്ധതയിങ്കൽ വീഴാ-
തടക്കിനിർത്തുന്ന കടാക്ഷപാശം,
വാഴ്ത്താവതോ വാക്കുകൾകൊണ്ടൊരാൾക്കു
വരിഷ്ഠപതീപ്രണയപ്രഭാവം.''

ഇവിടെയെങ്ങും ഭോഗലാലസമായ കാമത്തിന്റെ കരിനിഴലുകൾ പതിഞ്ഞതായി നാം കാണില്ല. അവരുടെ സൌഭാഗ്യത്തിന്റെ അലൌകികമായ സദാനന്ദപ്രദതപത്തെപ്പററി ചിന്തിയ്ക്കുമ്പോഴും കവിയുടെ ശ്രദ്ധ എവിടെയൊക്കെയാണ് പതിയുന്നതെന്നു നോക്കുക:

"ഇരുട്ട തട്ടാത്ത നവപ്രഭാതം,
ഇടയ്ക്കു നില്ക്കാത്ത വിലാസഗാനം
കൺകൊണ്ടു കാണാവുമിളംകുളിർക്കാ–
ററനശ്വരം കിഞ്ചനദിവ്യഗാനം.
വാടാത്ത മല്ലീസുമ മഞ്ജുമാല്യം
ചൂടററ ഭാസ്വൽക്കതി,രെന്നുവേണ്ടാ
അസംശയം, ഞാനപരപ്പിറപ്പി–
ലാശിപ്പതാം വസ്തുവതദ്വിതീയം!"

എന്നാണ് അദ്ദേഹം പറയുന്നതു്. മരിച്ചുപോയ ആ പ്രേമഭാജനത്തിൻെറ വ്യക്തിത്വത്തിൽ, ആത്മചൈതന്യത്തിൽ, ആണ് കവിയുടെ ശ്രദ്ധ.

8. കലാശില്പത്തിൻെറ പ്രത്യേകത

കലാശില്പത്തിൻെറ പ്രത്യേകതയും മററു വിലാപകാവ്യങ്ങളിൽനിന്നു കണ്ണുനീർത്തുള്ളിയെ വ്യാവർത്തിപ്പിയ്ക്കുന്നുണ്ടു്. ഒരു ചുവടുപിടിച്ചു് എഴുതാനല്ല നാലപ്പാടു മുതിർന്നിട്ടുള്ളതു്. ഒന്നിനോടും കടപ്പെട്ടുനില്ക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനിഷ്ടമില്ല. സ്വതന്ത്രമായ പ്രതിപാദ്യം, സ്വതന്ത്രമായ പ്രതിപാദനരീതി; അതാണ് കണ്ണുനീർത്തുള്ളിയിലേതു്. സാധാരണ വിലാപകാവ്യങ്ങളിൽ വൈകാരികമായ ഭാഗം ആദ്യവും വൈചാരികമായ ഭാഗം അവസാനവുമാണ് കാണുക. അതായതു് മരിച്ചുപോയ വ്യക്തിയെ ഓർത്തുള്ള വിലാപവും, ആ വ്യക്തിയുടെ ഗുണമഹിമാവിനേയും മററും പററിയുള്ള പ്രകീർത്തനവും ആദ്യഭാഗത്തും, തത്വചിന്താപരങ്ങളും ആയ ചില വിചാരങ്ങൾ അവസാനഭാഗത്തും! ഒഴുകിവരുന്ന വികാരത്തിൻെറ ഊക്ക് തടയാൻ തത്വചിന്തയുടെ ഒരണക്കെട്ട് കെട്ടുകയാണ് അധികം കവികളും ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. നാലപ്പാട്ട് ആദ്യം മുതൽക്കേ തത്വചിന്തയെ കൂട്ടുപിടിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നു. ആറാംഖണ്ഡം വരെ തത്വചിന്തക്കാണ് പ്രാമുഖ്യമെന്നുതന്നെ പറയാം. ഏഴാംഖണ്ഡം മുതൽ വികാരപ്രവാഹമാണ്. ആ വികാരപ്രവാഹം ഊക്കോടെയാവുമ്പോഴും തത്വചിന്തയുടെ അണക്കെട്ടിലുണ്ടായ ദ്വാരം അടയ്ക്കാൻ കവി വീണ്ടും ഓടിയെത്തുന്നു. ഇങ്ങനെ കലാശില്പത്തിൻെറ കാര്യത്തിലും കണ്ണുനീർത്തുള്ളി അത്ഭുതപൂർവ്വത കൈവരിയ്ക്കുന്നു.

9. പ്രകൃതിയുമായുള്ള അഭേദബോധം

പ്രകൃതിയുമായി എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരു ഇണക്കം കണ്ണുനീർത്തുള്ളിയിൽ കാണാം. തൻെറ അനുഭവങ്ങളെയെല്ലാം പ്രകൃതിയിലെ സംഭവങ്ങളോടു താരതമ്യപ്പെടുത്തി പ്രകൃതിയിലും അതു തന്നെ നടക്കുന്നുവെന്ന് സമാശ്വസിയ്ക്കുന്ന ഒരു കലാകാരനെയാണ് നാം കണ്ണുനീർത്തുള്ളിയിൽ കാണുന്നതു്. "പ്രപഞ്ചമേ നീയിതുതന്നെയെന്നും" എന്ന അഭേദബുദ്ധി പ്രിയതമയെ ദഹിപ്പിയ്ക്കുന്ന ദിവസത്തെ രാത്രിയിലെ ആകാശത്തെ ചുടലക്കളമായി ചിത്രീകരിയ്ക്കുന്നതുവരെയുള്ള പല സന്ദർഭങ്ങളിലും കാണാം.

ഇങ്ങനെ പല കാരണങ്ങളാലും കണ്ണുനീർത്തുള്ളി മററു വിലാപകാവ്യങ്ങളിൽനിന്നു വേറിട്ടു നില്ക്കുന്നു. അതിനാലാണ് നിരൂപകന്മാരെല്ലാം ഏകകണ്ഠമായി, കണ്ണുനീർത്തുള്ളിയെ അത്യുത്തമമായ ഒരു വിലാപകാവ്യമായി കണക്കാക്കുന്നതു്. ശ്രീ: എം. ആർ. നായർ പറഞ്ഞപോലെ "അനിർവ്വചനീയമായ ആനന്ദത്തിൻെറയും അപാരമായ ശോകത്തിൻെറയും മേളനസ്ഥാന"മായ കണ്ണുനീർത്തുള്ളി മലയാളസാഹിത്യത്തിൻെറ ഒരു വലിയ നേട്ടമാണ്.

Mughal Miniatures In The Sri Chitralayam.

By K. P. Padmanaban Tampy, B. A.

ONE of the top-ranking art galleries in the East, the *Sri Chitralayam* at Trivandrum, has on display a compact yet representative collection of the glory that was and that is Asian painting. The history of the art of painting in the East is illustrated here in a manner at once striking and enlightening. Though not quantitatively as fine as qualitatively, the Mughal miniatures in the *Sri Chitralayam* are adequately representative of the lyrical charm and delicacy, careful and refined draughtsmanship, unerring observation, and aesthetic appeal of the aristocratic art of the great Mughal Emperors. The few Mughal paintings of august and picturesque subjects, so well arranged here, present magnificent achievements of some of the master artists of the world, and serve as a reliable guide to a proper understanding and appreciation of the fundamental features of Mughal art. It certainly is not an ideal and sumptuous collection which stands comparison with the well-known state and private collections of Mughal miniatures in India, Europe and America. An ideal and comprehensive collection is the outcome of years of discriminate acquisition, judicious weeding out, and expert research. Acquisition here is essentially limited by meagre funds. Unfortunately, there is no provision for careful elimination and research. However, making the best of available conditions and considering the limitations, the *Sri Chitralayam* established in 1935, can boast of a fairly good collection of Mughal art which enables the student and lover of art to see through magic casements a world of beauty illumined by flashes of supreme aesthetic joy.

Advent of Mughal art.

In the mid-sixteenth century there came into India the Mughal princes, who were born warriors, administrators, and lovers of art and all that is beautiful in man and nature. Painting was for them both a passion and a deeply absorbing diversion from conquests and onerous

administrative duties. Art activity in India was then in a state of quiescence consequent on the obliteration of the Buddhist culture in the eighth and following centuries. With the triumphant advent of the grand Mughals, the art of painting in India burst into a new and magnificent flowering. The Mughal princes had brought with them their court artists who excelled in the delicate Persian style. Settling down in India with their patrons, and coming into close contact with Indian artists, who were equal to them, their art became to a large extent naturalised and developed qualities independent of and radically different from the Persian school but retaining individual distinctiveness. Synthetic and homogenous, and having its own distinctive style and character, Mughal art, an intergral part of Indian art, is a marvel of art achievement. Right from the inception of Mughal painting, originally miscalled Indo-Persian art, the utmost emphasis was laid on the predominantly aesthetical content of high art, discarding studiously the supreme religious and metaphysical ideas which overwhelmed Rajasthani painting. Mughal art concerned itself entirely with what was actually seen and enjoyed. It was a fusion of the sensuous and spiritual in life and art, decorative and refined in expression, and extra-ordinarily intimate with the actual world.

What is now popularly known as Mughal art developed under the inspiration of the remarkable genius and personality of Akbar. He founded with the help of a distinguished group of Persian and Indian painters an ecletic and vital school which soon became truly national in character. It assimilated all that was best in the Persian and indigenous Indian schools and, in some phases, of European paintings too, but remained thoroughly Indian in soul. A chemical laboratory, where a variety of indigenous colours for the use of painters was made, was also established by Akbar, who with passionate zeal promoted the royal *atelier* of artists. He utilised the services of more than one artist for a single picture, for he thought that a picture completed in collaboration with several artists, each a master in his line, might give him the perfection which he wanted in Mughal paintings. And he was correct. Akbar gave great and direct incentive to portrait painting in which Mughal art excels. Though Muslim theology forbade portraiture, Akbar posed as a model before the painters, and his courtiers followed suit, with the result that some

of the world's masterpieces in portraiture were painted in the Mughal court. It was under Jehangir, a liberal and discerning patron of the arts, that Mughal art reached its meridian, particularly in a new phase of painting of animals and birds. The charm of line, the subtle delicacy of blending of colours, and exquisite sensitivity of the Mughal paintings of his era won world fame. The Mughal school was over-ripe by the time of Shah Jahan and on the path of decline. The disruption was hastened by Aurangazeb. Two-thirds of the prominent artists of the Mughal court were Hindus.

Mughal miniatures may be classified as general pictures, frescoes, illuminated manuscripts, and *Murakka* or Albums—pictures in the form of books. In the category of general pictures come the lively portraits of Mughal princes and noblemen, courtesans, dancing girls, concubines and maid servants, court scenes, and studies of animals and birds. That Mughal Art was at its best in book illustration is borne out by the illuminated manuscripts of the masterpieces of Sanskrit and Persian literature done jointly by a number of Indian and Persian artists. They are the loftiest examples of the art of calligraphy, painting and book production, written and illustrated on ivory finish paper of the finest quality, hand-made in China and Hindustan.

Masterpieces of portraiture.

The loftiest and most significant contribution of Mughal art to the gallery of world art has been the exquisite and true to life contemporary portraits, in water colours, of Mughal princes and prominent courtiers and court scenes. Painted realistically, without any attempt at symbolism, these miniatures are unparalleled for sheer beauty. The courtly and personal characteristics of Mughal art led to depicting various phases of the colourful life of the princes and nobles in a series of lovely, little, gay pictures, remarkable for their decorative composition, grace of line, and charm of colours. The impress of Indian Art was first felt in Europe through these portraits which conveyed a vast artistic and aesthetic treasure. Even such a famous European master as Rembrandt was amazed at the excellence of the Mughal portraits (which had found their way to Amsterdam) that he borrowed elements from these masterpieces. Mughal portraits are endowed

with genuine character, amazing individuality, and supreme charm. They are records of actual likenesses, full of delicacy and remarkable for excellent modelling. Some of these masterpieces of portraiture are finished by the famous one-hair brush (*ik-val-qualam*) of the Mughal masters.

The *Sri Chitralayam* has a few such excellent portraits, and paintings of court scenes, all drawn with consummate skill. The portraits of "Two Muslim Princes", "A Muslim Princess", "Shah Jahan", "Timur", "Shah Alam", and "Salar Dev" are outstanding examples of the high sensitivity and power of characterisation of Mughal portraiture, strictly conforming to the favourite conventions, especially the profile view, the exquisite rendering of the face and hands, the lively and delicate drawing, and slightly artificial arrangement of the feet. In spite of the technical perfection of the portraits and paintings of court life, there is a certain stiffness of poses and moods which reflect a stereo-typed court etiquette. Flesh, fabric, and landscape have been deliciously and delicately painted with amazing skill.

Shah Alam (1759-1806) seated on the Golden throne, with his grand vizier and a couple of attendants nearby, is an early Mughal miniature, highly decorative. Serene is the expression on their faces. All the details of the wonderful carvings on the throne have been faithfully and nicely painted.

Timur (1400) seated on the throne of gold (4" x 5½"), a top-ranking work of art, is one of the earliest and well authenticated portraits showing the beginnings of Mughal portraiture. Three impressions of royal seats are seen at the top and bottom of this painting. They enhance its value. In these studies the glitter and tinsel of court ceremonials find their captivating expression. The free use of gold in the costumes, background and border add to their charm of colour harmony.

Exquisite miniatures.

Ladies and Birds is a fine specimen of painting depicting Mughal harem life. In the terrace of the palace, two ladies are seen, one of them playing with pet doves, and the other beckoning to the

doves in flight with a white flag. Two flocks of doves, one in blue and white, and the other in grey and brown, are flying about in graceful formation. Two ladies of exalted rank are seated on a lavishly embellished carpet playing chess The colour scheme of this composition is very felicitous. The rendering of the doves in flight, and the drapery and ornaments of the ladies, are most charming. The faces of the damsels are pretty and sensual. The sky has been drawn with considerable virtuousity. This is a miniature full of action.

Tansen and Haridas (1556) is an exquisite study (4" x 9"), painted during the time of Akbar. Of the thirty-six musicians in Akbar's court, Miyan Tansen was the most important and dearly loved. In this picture Tansen is seen listening with repture to his guru Swami Haridas playing on the vina in ecstacy. Emperor Akbar, in disguise, is listening with adoration. The crescent moon, the tree with dense foliage beneath which Haridas is seated, the unpretentious residence of the saint, and the calm atmosphere around, have been depicted with precision and feeling. In the foreground is painted a lovely lotus pond, with sporting cranes, swans, and fish. Wood, water, fauna and humanity, all combine to make this superb in composition and soul-searing in appeal.

Saints and Ladies is a charming Mughal miniature delicate in treatment. In this beautiful mosaic of reds, blues and gold, the beauty of nature and grace of human beings unite to form a lovely composition. A saint who radiates divine effulgence is seated on a rocky eminence at the foot of a giant tree in a forest. He is absorbed in deep contemplation. The barrenness of the awe-inspiring rocks around is broken by the dexterous rendering of a few flowering shrubs. Four damsels are standing before the saint with offerings in their hands. The dress, deportment and demeanour of the beautiful ladies are drawn with supreme skill. The faces of the saint and ladies are drawn to perfection. The contrast between the dark forest in the background and the resplendent human figures in the foreground is pronounced. In spite of the very small size of the picture, the composition of the figure and landscape is easy and spacious. Translucent chairuscaro has been put to effective use in this painting. Perhaps, this is one of the earliest Mughal miniatures in which European influence in the

handling of light and shade is seen at its best. This has the distinction of being the only miniature in the *Sri Chitralayam* which is horizontal, all the others being vertical.

"Two Princesses watching the Id-Moon"; "Darasikoh learning calligraphy" (1630), and *"Durbar of Humayun"* (1530) are miniatures of court life. They are embellished with floral and bird borders well designed and well balanced in composition. Different kinds of birds of brilliant plumage harmoniously mingle with the intricate yet delicate floral borders. The borders are marvels of art and design. The realistic rendering of the floral border of *Two Princesses watching the Id-Moon* enhances the effect of colour harmony. With a wealth of detail and arresting realism the scene has been depicted. The dark rain clouds, the garden in bloom, the artistically designed terrace, and the devotional ecstacy of the Princesses, have been drawn with meticulous care. This picture is like a gem set in gold. The size of the painting proper is 7" x 4" with an artistic three-inch border. Nature was an object of perception and feeling as in this study in which Nature has been converted into the *lingua franca* of painting.

Dainty and accomplished in expression, *Daro Sheko learning calligraphy* (6" x 4½") is another remarkable painting set in a floral border of gold, blue and red. The portraiture of the Prince, with a halo round his head, a device usually employed by the artists of the Mughal school to indicate royalty, is striking. The garlands and the bejewelled head dress worn by the prince have been drawn almost to perfection.

Marvellous studies of animals and birds.

A delightful and significant phase of Mughal painting is met with in the marvellous studies of animals and birds. These true-to-life studies are, in fact, first rate portraits scintillating with character. They are results of the most careful observation of and affectionate and sympathetic insight into life. Most instructive and gratifying alike to the naturalist and art lover, these studies are supreb creations ranking among the greatest heritage of world art.

The simple, striking, and truthfull portrait of *A Chained Monkey* in the *Sri Chitralayam* collection is such a lively Mughal masterpiece.

A beautiful specimen of delicate treatment, wonderful accuracy, and faithful delineation, it is the second largest miniature here (19" x 14"). The skin of the monkey looks like that of a creature in real flesh and blood, in soft shades of grey. In the bright eyes of the creature twinkles mischief. The face and ears are pinkish red. The anatomy of the figure is perfect. In thin colour wash of very light tints and minute and skilful draughtsmanship which are reminiscent of the loftiest achievements of the greatest Chinese and Japanese masters, the true appearance and real character of the captive monkey have been touchingly brought out. Drawn directly from life, this study vibrates with abundant life and feeling and is a clever record of the emotional expression on the face of chained monkey and his spirit of sheer helplessness and resignation. A direct painting with a simple decorative border, it is austere and heart—touching.

The decadence of Mughal art is felt in the painting of *Aurangazeb on an Elephant* (1658 - 1707). This study of man and beast does not attain the sublime heights reached in the superb painting of *A Chained Monkey*. The fineness of style, technical virtuosity, delicate naturalism, and mastery of mood are somewhat lacking in the miniature. As usual with the Mughal style, bright colour effects have been studiously avoided, the various colours being in soft yet warm tones. The elephant is in its characteristic attitude of marching, with some speed. There is a certain charm of colouring and composition and some *naivete* in the picture. The landscape has been rendered true to nature. Even the minutest details of the intricate embroidery in gold lace on the richly coloured carpet on the back of the animal, the golden howdah, and the resplendent dress of the Emperor and his attendants, have been recorded in pleasing lines and melodious colours. But the portraiture of the Emperor and the Elephant lacks the grand perfection of Mughal art. The wavy border is in harmony with the principal design and dignity of the theme.

Illuminated Manuscript.

The illuminated manuscript of Persian *Mahabharata* translated from Sanskrit by poet Faizi of Akbar's Court, with a series of colourful paintings, deserves special notice. The calligraphy in sparkling black and orange is on paper of ivory finish, handmade in China and

Hindustan. The book contains 1068 pages, each 13 inches by 7½ inches, the text being inscribed most artistically in a space of 10½" by 5". The pretty and plain gold, blue and orange line border enhances the serene dignity of the calligraphy. The illustrations are 9 inches by 5½ inches. Pretty and idealistic, they lack the masterly sensitivity of Mughal art in its halcyon days. The draughtsmanship too is weak and the colouring is not really soft. There are a few nice pictorial designs in this book, which are very much after the real grand Mughal style. The influence of the Rajastani style of painting is visible in some of the illustrations. In the artistic arrangement and execution of the letters, together with the art craft of binding in leather with picturesque designs, this manuscript reveals a highly developed state of art, culture and craftsmanship, characteristic of the Mughal era.

In the great Mughal Miniatures genuine art, rich and refined in expression and aesthetic content, is at its best. They endearingly reveal the soul of Indian art and speak a language of beauty and humanity and immortalise in realistic form, graceful lines, and pleasing colours, all that is sublime in man and nature. Their direct and universal appeal elevates them to the pinnacle of world art. The delicate and tender brush work of the artists of the Mughal School is still one of the supreme marvels of the art world.

പരേതനായ

വിദ്വാൻ ടി. സി. മമ്മിസ്സാഹിബ്.

ജ: ടി. സി. മമ്മിസ്സാഹിബ് 1918 മാർച്ച് 30-ാംനു-1093 കുംഭം 16-ാംനു-ചാവക്കാട്ടുള്ള ചാലിൽ വീട്ടിൽ ജനിച്ചു. ഹയർ ട്രെയിനിങ്ങ് കഴിച്ച ശേഷം 1939-ൽ പാലക്കാട്ട് മുൻസിപ്പാൽ സ്കൂളിൽ ഒരദ്ധ്യാപകനായി ചേർന്ന് ജീവിതം ആരംഭിച്ചു. താമസിയാതെത്തന്നെ അദ്ദേഹം മദ്രാസ് യൂനിവേർസിററിയുടെ വിദ്വാൻ പരീക്ഷയ്ക്കു പ്രൈവററായിരുന്ന് പാസ്സാവുകയും പൊന്നാനി എം. ഐ. ഹൈസ്കൂളിൽ മലയാളം പണ്ഡിററ് ആയി ചേരുകയും ചെയ്തു. ഫാറൂക്ക് കോളേജിന്റെ ആവിർഭാവത്തിനു ശേഷം 1949 ആഗസ്ത് 20-ാംനു- അദ്ദേഹം ഇവിടെ മലയാളവിഭാഗത്തിൽ ഒരു അദ്ധ്യാപകനായി ച്ചേർന്നു. ഈ സ്ഥാപനത്തിൽ സ്തുത്യർഹമായ വിധം സേവനംനടത്തികൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനിടയിൽ ഉദരസംബന്ധമായ രോഗം പിടിപെടുകയും 1957 മാർച്ച് 19-ാംനു- അദ്ദേഹം എന്നെന്നേയ്ക്കുമായി ഞങ്ങളെ വിട്ടുപിരിയുകയും ചെയ്തു.

ജ: മമ്മിസാഹിബ് എളിയനിലയിൽനിന്നു് സ്വന്തം പരിശ്രമത്താൽ ഉയർന്നുവന്ന ഒരു വ്യക്തിയാണു്. അദ്ദേഹം ഈ ചുരുങ്ങിയ ജീവിതകാലത്തിനിടയ്ക്കുതന്നെ തന്റേതായ ചില സാഹിത്യകൃതികൾ മലയാളഭാഷക്ക് കാഴ്ചവെച്ചിട്ടുണ്ട്. മംഗല്യം (സാമുദായികനാടകം), ഭൂമിശാസ്ത്രഗാനങ്ങൾ (കുട്ടികൾക്കു വേണ്ടി എഴുതിയത്), മാപ്പിളസ്സാഹിത്യം (ഗവേഷണപ്രബന്ധം) എന്നിവയാണ് ഈ കൂട്ടത്തിൽ പ്രധാനമായവ. പല ആനുകാലിക പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളിലുമായി ചിന്നിച്ചിതറിക്കിടക്കുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാപ്പിളപ്പാട്ടുകൾ ആ ശാഖയിലെ മികച്ച കൃതികൾതന്നെയാണു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സൌജന്യബുദ്ധിയും നർമ്മബോധവും എല്ലാവരേയും അദ്ദേഹത്തോടടുപ്പിച്ചു. പ്രിയപ്പെട്ട ആ സഹപ്രവർത്തകന്റെ ചരമം ഞങ്ങൾക്കെന്നും തീരാത്ത ഒരു നഷ്ടമാണു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആത്മാവിനു നിത്യശാന്തി നൽകാൻ ഞങ്ങൾ സർവ്വശക്തനോട്ട് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു.

The Canal Crisis.

(An imaginary conversation)

(M P. N.)

(Mr. V. K. Krishna Menon calls on Mr. Nehru. They warmly embrace each other and sit down)

Krishna Menon: O! Nehru, again I have a hard nut to crack. Their minds seem to be made up.

Nehru: But Mr. Menon, Don't they realise that a war is dreadful?

K: That's exactly what they don't. They merely talk, and pretend to be peace-loving.

N: (Pouting his lips) Something of the old imperialism clings to them. They never understand that small nations too have their rights. And yet, in spite of the overhanging war clouds, when I see you I become hopeful that by your persuasive power and your dexterity you can solve all difficult problems.

K: (Chuckling) Did you for a moment think that Menzies would succeed in his mission?

N: I cannot but laugh at the whole farce.

K: Yes, solemn humbugs can be overcome only by laughter.

N: How I wish that these statesmen possessed a sense of humour, and thought less of themselves. Bapuji's image comes to my mind.

K: (Smiling) Is it for chiding you or for giving you strength?

N: (With a twinkle in his eye) Ah! all of us need strength. We are indeed weak without him.

K: How? He is with us and his spirit is guiding us. It is his spirit that has inspired you to propagate the PANCHA SHILA. How do you forget your achievements?

N: (With a hearty laugh) That is it. You invigorate me with your talk. I propagate the theory, but you show it to other nations who are sadly lacking the spirit of it. See how the canal crisis has popped up! Now, Krishna Menon, does Eden think that a war is inevitable?

K: (In a confidential tone) The Western nations have not yet developed that good will and friendliness for the Eastern nations which will enable them to have sympathy and understanding for their problems. Their diplomacy may be winning, but in their heart of hearts they believe in their superiority. So they lost their balance when Nasser spoke with authority and dignity. And since they were used to sabre-rattling they could not get out of their habit. They showed their true colour.

N: (After a pause) Your speech at the Conference should have instilled sense into them.

K: You have, dear Nehru, lived with Gandhiji, your Master; and his sincerity and truth have entered your blood; and so your actions correspond to your words. But there is no such spirit guiding them.

N: And so we have it that the Five-nation Mission failed!

K: I was just marking time.

N: (Laughing) And perhaps Nasser too. Does his invitation now mean that he will accept your Plan?

K: Yes, I think so.

N: But will it be approved by the Western Nations?

K: (With a merry twinkle in his eye) Nasser is now the bridegroom. When he accepts the plan what is required is only music. I can have a tune to please the EGOISTS, for so I may call the Western statemen.

N: (After a deep pause) It is a great Mission!

K: I am like Puck. I girdle the Globe. I have his elfish spirit to buzz at their spirits. They cannot avoid me. I know that.

N: So, you believe that this crisis also will soon blow over.

K: Yes, indeed. And it will be then a great joy to you. Korea and Indonesia were great trials. But we managed to pass off the crises.

N: Yes. Cantankerousness does not lead anyone far. The Law of Nemesis operates in the world, sure as ever.

K: But let us be humble even when the newspapers flash our names,

N: (In a fervour) Faith in progress and in ideals, in human progress and human destiny—are they not nearly allied to faith in a Providence? Deprived of our hopes we would be in a wilderness without an oasis. O my friend! let us by some means rid this world of the scourge of war.

K: What a shuttle-cock have I become—From Delhi to London and from London to Newyork and back!

N: So, I presume that you will be able to satisfy Nasser and will proceed to London to change Eden's mind.

K: It is so. Though he thought of shooting Niagra three weeks ago, a week hence he will be a sober man. There is no problem in relation to the Suez Canal that cannot be solved if statesmen reason like democrats.

N: I will write to Eden and I expect him to see reason.

K: (With a smile) Then I go to Cairo to blow off the Canal crisis.

N: You are more like Ariel than Puck (Laughter)

K: Let us cling to PEACE. And by the time we meet next I hope the world will be relieved of another tension. Good--bye.

N: Good bye (Embracing). Jai Hind!

വള്ളത്തോൾ കവിത—ഒരാസ്വാദനം

(പി. ആർ. നമ്പ്യാർ, പ്രി. യു. സി.)

സുന്ദരവും ലളിതവുമായ ശബ്ദങ്ങളെക്കൊണ്ടുള്ള കവിതാനിർമ്മാണത്തിൽ പേരും പെരുമയും നേടിയ ഒരു മഹാകവിയത്രെ വള്ളത്തോൾ. മലനാട്ടിന്റെ മഹാകവി എന്ന പേരിനു് അദ്ദേഹത്തെ അർഹനാക്കിതീർത്തതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയിൽ അങ്ങോളമിങ്ങോളം വ്യാപിച്ചുകാണുന്ന കേരളീയത്വമാണു്. കേരളത്തിന്റെ മഹിമാതിരേകത്തെപ്പററി പുകഴ്ത്തിപാടിയ മഹാകവികൾ പലരുമുണ്ടെങ്കിലും വള്ളത്തോൾ അതിൽ അഗ്രിമസ്ഥാനം കരസ്ഥമാക്കിയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഒരു സങ്കുചിതമനസ്ഥിതിയോടുകൂടിയല്ല, അദ്ദേഹം കേരളത്തെ വീക്ഷിക്കുന്നതു. ദേശീയബോധത്തിൽനിന്നും ഉടലെടുത്തതായി മാത്രമേ ഏതൊരു സഹൃദയനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കേരളീയത്വത്തെ കാണാൻ കഴിയുകയുള്ളു. അദ്ദേഹം സിങ്കപ്പൂർ മലയാളികൾക്കയച്ച കത്തിൽ ഇതു തെളിഞ്ഞുകാണാം. നോക്കുക!

ഭാരതമെന്നപേർ കേട്ടാലഭിമാന—
പൂരിതമാകണമന്തരംഗം
കേരളമെന്നു കേട്ടാലോ തിളക്കണം
ചോര നമുക്കു ഞരമ്പുകളിൽ

എന്നാണു് അദ്ദേഹം പാടുന്നതും. താനൊരു ഭാരതീയനാണെന്ന ബോധം ആദ്യം നമുക്കുണ്ടാവണമെന്നും, എന്നാൽ അതിലുമുപരിയായി സ്വന്തം നാടായ കേരളത്തെ കരുതണമെന്നുമത്രെ അദ്ദേഹം ഉപദേശിക്കുന്നതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദേശീയബോധത്തിനു് അല്പമെങ്കിലും ശൈഥില്യം സംഭവിച്ചിട്ടുള്ളതായി അതിൽനിന്നു് തെളിയുന്നില്ല. മാത്രമല്ല, ദേശീയബോധം ഇന്ത്യക്കാർക്കു് ഉണ്ടാകത്തക്ക നിലയിലുള്ള വേറേയും അനേകം കവിതകൾ അദ്ദേഹം രചിച്ചിട്ടുണ്ടു്. സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിൽ ജനങ്ങൾ മുന്നിട്ടിറങ്ങിയ അവസരത്തിലാണു് അവയെല്ലാം ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതു് എന്നതുതന്നെ അവയുടെ പ്രാധാന്യത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നുണ്ടു്. മഹാത്മജി, നമ്മുടെ നാട്ടിലെ ദാരിദ്ര്യത്തെ ഉന്മൂലനം ചെയ്യുന്നതിനു നൂൽനൂൽപ്പും നെയ്ത്തും വളരെയേറെ സഹായിക്കുമെന്നുൽബോധിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കെയാണു്, മഹാകവി ചർക്കാഗീതവുമായി മുന്നോട്ടുവന്നതു്. കവി പാടുകയാണു്,

ചങ്ങാതിമാർകളെ, പഞ്ഞപ്പിശാചിനെ,
ചക്രം തിരിക്കു തിരിക്കു നമ്മൾ
ജാത്യാസ്പൃഷ്ടബ്ബലമാകിന കൈകൊണ്ടു
ചീർത്ത നരകകഴുത്തറുപ്പാൻ

നമ്മെ കത്തവ്യോന്മുഖരാക്കിതീർക്കുവാൻ സഹായിക്കുന്ന ഇത്തരം വരികൾ ആർക്കാണു മറക്കാൻ സാധിക്കുക. സഹകരണമനോഭാവമില്ലായ്മയാണു് ഭാരതീയരെ അടിമത്തത്തിലാഴ്ത്തിവിട്ടതു് എന്നും നശിച്ചുപോയ ആ പരസ്പരസൌഹാർദ്ദമനോഭാവത്തെ വീണ്ടെടുത്തേ ഭാരതത്തിന്റെ മുക്തിയുള്ളുവെന്നും കവി പ്രകൃതിയെ ഉദാഹരിച്ചുകൊണ്ടു് തെളിയിക്കുന്നതു നോക്കുക!

പ്രത്യൂഷക്കാററലർകളെ തത്ര തത്ര വിടുർത്തുന്നു
പുത്തൻമണമതിലനെപ്പൂശിപ്പൂ പൂക്കൾ
സൂര്യൻ ചൂടും വെളിച്ചവും പാരിന്നരുളുന്നു, പാരേ,
നീരാവികളവിടേയ്ക്കും നേർക്കയക്കുന്നു.

എന്നു തുടങ്ങിയ വരികൾ പ്രകൃതിയിലെ എല്ലാ വസ്തുക്കളും അന്യോന്യം സഹകരിച്ചുകൊണ്ടാണ് വർത്തിക്കുന്നതെന്നും, ഈ നിലയിൽ വിശേഷബുദ്ധിയുണ്ടെന്നഭിമാനിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ അന്യോന്യം കലഹിച്ചുകൊണ്ട് ജീവിക്കുന്നത് എത്രമാത്രം പരിഹാസ്യമാണെന്നും സൂചിപ്പിക്കുന്നില്ലയോ?

ഏററവും പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു ദശാസന്ധിയിൽ ഭാരതത്തിൻെറ കണ്ണധാരത്വം പിടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ദാദാബായി നവറോജി മരണപ്പെട്ടതിനെക്കുറിച്ചു കവി വിലപിക്കുകയാണ്,

കല്ലോലം കരികാററിലിരമ്പി മറയുന്നു
കപ്പലോ കടലിൻെറ നേർ നടുക്കുഴലുന്നു
കണ്ണധാരരിൽ മുഖ്യ നിദ്രശാന്തരത്തിൽ താൻ
കണ്ണടക്കണമെന്നോ കല്പിപ്പൂ ഹതവിധി!

ഇതുപോലെതന്നെ ഭാരതീയരുടെ രാഷ്ട്രപിതാവായ ഗാന്ധിജിയുടെ അപദാനങ്ങളെ കീർത്തിക്കുന്ന ഏററവും ഹൃദയാകർഷകമായ വരികൾ ഏതൊരു ദേശാഭിമാനിയെയാണ് പുളകിതഗാത്രനാക്കിത്തീർക്കാതിരിക്കുക! നോക്കുക!

താരകമണിമാല ചാർത്തിയാലതും കൊള്ളാം
കാറണിച്ചളിനീളെ പുരണ്ടാലതും കൊള്ളാം
ഇല്ലിഹസംഗംലേപമെന്നി,വ സമസ്വച്ഛ–
മല്ലയോ വിഹായസ്സവ്വണ്ണമെൻഗുരുനാഥൻ.

വിഹായസ്സിനെപോലെ ഏതിനേയും സ്വീകരിക്കാൻ തയ്യാറെടുത്ത ഒരാളാണ് ഗാന്ധിജി എന്ന പ്രസ്തുത വരികളിലെ സ്വാരസ്യം വാചാമഗോചരമാണ്. ഇങ്ങിനെ ദേശാഭിമാനം സ്ഫുരിക്കുന്ന വരികൾ മഹാകവി വള്ളത്തോളിൻെറ കവിതകളിൽ എത്രയെങ്കിലും കാണാം. തല്ക്കാലം ഇത്രമാത്രം ചൂണ്ടികാണിച്ചുകൊണ്ട മറെറാരു ഭാഗത്തേക്കു തിരിയാനാണു ഞാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്.

ഭാരതം ഒരു കാർഷികരാജ്യമാണ്. കൃഷിയെ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുകയെന്നതാണ് ഭാരതത്തെ പുഷ്ടിപ്പെടുത്താനുള്ള പ്രധാനമാർഗ്ഗം. എന്നാൽ ഈ വിഷയത്തിൽ ഭാരതം ഇന്നു വളരെ പിന്നോക്കമാണെന്നു വേണം പറയാൻ. മാത്രമല്ല, വയലിൽനിന്നു ചളിപുരണ്ടുവരുന്ന കൃഷകനെ അവഹേളിക്കുന്നതിലും അവനിൽനിന്ന് അകന്നു ജീവിക്കുന്നതിലുമാണു പച്ചപരിഷ്കാരികളായ ഇന്ത്യൻ ജനതക്ക് താല്പര്യം കാണുന്നത്. ഇത് എത്രമാത്രം തെററാണെന്നു കവി, തൻെറ രണ്ടു മൂന്നു ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങളെക്കൊണ്ട് തെളിയിക്കുന്നു. കൃഷകജീവിതം, കാറുകണ്ട കൃഷകൻ, എന്നീ കവിതകൾ ഇതിന്നു സാക്ഷ്യംവഹിക്കുന്നു. കൃഷകജീവിതം എന്ന കാവ്യത്തിൽ കവി അത്തരക്കാരെ പരിഹസിക്കുന്നതു നോക്കുക!

സ്നേഹിതാ, കൃഷകാ, മിഥ്യാപരിഷ്കാര–
മോഹിതക്കുഞ്ഞൊരു മോശക്കാരൻ
എന്നാൽ ഭവാനുടെ നിശ്ശബ്ദയത്നത്തിൽ
നിന്നാണീ യന്ത്രത്തിൻ ഘോഷമെല്ലാം
ധീരാ, നിൻ തൂവിയർപ്പിററിററു വീഴാത്തിൽ
വൈരക്കല്ലുണ്ടോ വിളങ്ങീടുന്നു?
തൂവൽ നടത്തുമോ സാഹിത്യകർത്താവ്
തൂലിക നീട്ടുമോ ചിത്രകാരൻ?
വീണതൊട്ടീടുമോ ഗായകൻ, മുദ്രകൾ
കാണിപ്പാൻ നോക്കുമോ വേഷക്കാരൻ?

ഇതുപോലെതന്നെ കഷകനെ കത്തവ്യബോധമുള്ളവനാക്കിതീക്കുന്ന വരികാം 'കാറകണ്ടകഷകൻ' എന്ന കവിതയിലും കാണാം.

അന്തജ്ജനംപോലറയിൽ കിടക്കും
വിത്തേ നിണക്കീയിരുാം വിട്ടു നീളെ
അമ്മക്കടപ്പാനഴകററ പച്ച-
പ്പൂമ്പട്ടുനെയ്യുന്ന പണിക്കിറങ്ങാം

ഈ ഭൂതലത്തെ പച്ചപ്പട്ടുടപ്പിക്കുന്നതു കഷകനാണെന്നല്ലേ കവി തെളിയിക്കുന്നതു്! അതിൽ കഷകനു് കൃതാത്ഥതക്കവകാശമില്ലയോ? ഇങ്ങിനെ ഭാരതത്തെ കാഷികമായി അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്താനുള്ള പ്രചാരവേലയിൽ മഹാകവിയോളം വിജയിച്ചവർ ആരുമില്ലതന്നെ! അതിനാൽ രാഷ്ട്രീയമായ ഉൽബുദ്ധത ഉണ്ടാക്കിതീക്കുന്നതിൽ മഹാകവി വള്ളത്തോാം വളരെ പരിശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു കാണാം.

പണ്ടത്തെ കവികാം സാധാരണ ജനങ്ങളിൽനിന്നും വളരെ അകന്നു ഗന്ധവ്വലോകത്തിൽ മാത്രം വിഹരിച്ചിരുന്നതായി കാണാം. എന്നാൽ ആദ്യമായി സാമാന്യജനങ്ങളുടെ ഇടയിലേക്കു് ഇറങ്ങിവന്നു അവരുടെ ജീവിതത്തിൻെറ ഇരുണ്ടവശങ്ങളെ ചിത്രീകരിക്കുന്നതിനും അതിനുള്ള പരിഹാരമാഗ്ഗം നിദ്ദേശിക്കുന്നതിനും ശ്രമിച്ചതു മഹാകവി വള്ളത്തോാം മാത്രമാണു്. ''മാപ്പു്'' എന്ന ഖണ്ഡകാവ്യത്തിൽ കവി, തീവണ്ടിയാപ്പീസിൽ കണ്ടെത്തിയ പിച്ചക്കാരനെ ചിത്രീകരിക്കുന്നതു നോക്കുക!

കുപ്പായമില്ല, കുടയില്ല, മാറാ-
പ്പില്ല; വിരിപ്പില്ല, ചെരിപ്പുമില്ല
ആ ദീഘയാത്രോദ്യതനണ്ടരയ്ക്കു-
ലിരുണ്ട കീറത്തുണിയൊന്നു മാത്രം!

സാധാരണ കവികാം ഇത്തരക്കാരിൽ അത്ര ശ്രദ്ധ ചെലുത്തിയതായി കാണുന്നില്ല. സൌന്ദര്യത്തെ വണ്ണിക്കുന്നതിലാണു് അവർ മിക്കവാറും ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നതു്. എന്നാൽ വള്ളത്തോാം ആകട്ടെ വഴിമദ്ധ്യത്തിലുള്ള പിച്ചക്കാരേയും മററും ശരിക്കു വണ്ണിക്കുകയാണു്. മറെറാരിടത്തു കവി ഭാരതത്തിൻെറ ഇന്നത്തെ ദുദ്ദശയെപ്പററി സൂചിപ്പിക്കുന്നതു നോക്കുക.

''മരിക്ക സാധാരണ,മീവിശപ്പിൽ
ദഹിക്കലോ നമ്മുടെ നാട്ടിൽ മാത്രം
ഐകുക്ഷയത്താലടിമശ്ശവങ്ങ-
ളടിഞ്ഞുകൂട്ടും ചുടുകാട്ടിൽ മാത്രം!

ഐക്യമില്ലായ്മ ഭാരതത്തെ എത്രമാത്രം അധഃപതിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു് കവി നമ്മെ ഈ വരികളിലൂടെ ഉൽബോധിപ്പിക്കുന്നു.

ഭാഷാഭിമാനമില്ലാത്ത കേരളീയരെ പരിഹസിക്കുന്നതിലും കവി, തൻെറ കഴിവിനെ അങ്ങേയററം ഉപയോഗപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ടു്. ''എൻെറ ഭാഷ'' എന്ന കാവ്യത്തിൽ കവി പാടുകയാണു്,

അന്യഭാഷാബ്ധിയിലാണ്ടാണ്ടു മുങ്ങിയ,
ധന്യരേ നിങ്ങാം തൻ വേല പാഴിൽ;
മാൽവിട്ടവയിൽനിന്നാജ്ജിച്ച രത്നങ്ങാം
മാതാവിന്നായി സമപ്പിയ്ക്കായ്കിൽ

അന്യഭാഷാഭിമാനത്താൽ അവക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള എല്ലാവിധ നേട്ടങ്ങളേയും മാതൃഭാഷയുടെ അഭ്യുന്നതിക്കവേണ്ടി അടിയറവെപ്പാനുള്ള ഒരു ആഹ്വാനമാണിതിൽ അടങ്ങിട്ടുള്ളതു്. ഭഗവൽ

ഭക്തന്മാരിൽ അഗ്രഗണ്യനായ അക്രൂരൻ കാളിന്ദീതീരത്തുള്ള മണൽകൂടി കൃഷ്ണമയമായി കാണുന്നതായിട്ടാണ് വള്ളത്തോൾ "അമ്പാടിയിൽ ചെല്ലുന്ന അക്രൂരൻ" എന്ന ഖണ്ഡകാവ്യത്തിൽ വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഒടുവിൽ അക്രൂരനെക്കൊണ്ട് കവി പറയുകയാണ്,

കാളിന്ദീകൊണ്ടൊരു നീലക്കരയിട്ട
ചേലിൽ വിളങ്ങും വൃന്ദാരണ്യമേ,
കാലികൾ നക്കിത്തുടക്കമിളംതളിർ-
കാല്യകൾ വെച്ചുകൊണ്ടുണ്ണിക്കണ്ണൻ
സഞ്ചരിച്ചീടുന്ന ദിക്കിലെങ്ങാനൊരു
പിഞ്ചു പുല്ലായി പിറക്കാവൂ ഞാൻ!

സമുദായത്തിൽ നടമാടിയിരുന്ന തൊട്ടുകൂടായ്മ മുതലായ അനാചാരങ്ങളുടെ നേരേ മൂർച്ചയേറിയ വാക്ശരങ്ങൾ വിടുന്നവരെ പരിഹസിക്കുന്നതിൽ വള്ളത്തോളിന്ന് ഒരു പ്രത്യേക പാടവംതന്നെയുണ്ട്. "ശുദ്ധരിൽ ശുദ്ധൻ" എന്ന കവിതയിൽ കവി എന്താണ് പറയുന്നത്,

നായരേ, ഭവാൻതന്നെ ശുദ്ധരിൽ ശുദ്ധൻ വീട്ട-
പോയാലെന്തനർഘമാം ജാതിയെ രക്ഷിച്ചില്ലേ?

അർദ്ധരാത്രിക്ക് വീട്ടിന്നു തീപിടിച്ചിട്ട് കെടുക്കാൻ വെള്ളത്തിനുപോയവരേ ജാതീയസ്ഥിതിറകൊണ്ട സമ്മതിക്കാതിരുന്ന നായരെ കവി പരിഹസിക്കുന്നതാണ മേൽ കാണിച്ചത്.

ഇങ്ങിനെ നോക്കുമ്പോൾ വള്ളത്തോൾ കവിതകളിൽ ഹൃദയാവർജ്ജകമായ വരികൾ സുലഭമാണ്.

വള്ളത്തോൾ കവിതകളെക്കുറിച്ച് ഒരു പ്രശസ്ത സാഹിത്യകാരൻ പറഞ്ഞതിൽ അല്പഭാഗം ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ട് ഈ ലേഖനം ഉപസംഹരിക്കാം.

"ആശയഗാംഭീര്യം ആശാനേറമെങ്കിൽ, ആശയപൌഷ്കല്യം ഉള്ളൂരിന്നും ആശയസൌകമാര്യം വള്ളത്തോളിന്നുമേറിയിരിക്കും. മനോഹരഭാഷയാണ് വള്ളത്തോളിന്നു പ്രിയമെങ്കിൽ, സന്ദർഭശുദ്ധിക്കനുഗുണമായ പ്രൌഢഭാഷയാണ് ആശാന്നപത്ഥ്യം; ഉള്ളൂരിന്നു രണ്ടിലേതരവും ഒരുപോലെ വശമാണ്. ആശാന്റെ പദവിന്യാസം ഒരു രാജസുന്ദരിയുടെ മന്ദമന്ദമായ പദവിന്യാസംപോലെ പ്രൌഢമനോഹരമാണ്. വള്ളത്തോളിന്റേത് ഒരു ലളിതതരുണിയുടെ ചുറുചുറുക്കേറിയ നടനമാണ്. ഉള്ളൂരിന്റേത് ഒരു വിദഗ്ദ്ധനടിയുടെ താളമേളങ്ങളോടുകൂടിയ കലാശനൃത്തമാണ്. വള്ളത്തോളിന്റെ പേനയിൽകൂടി സരസ്വതീനദി നേരിയ വെള്ളിക്കമ്പിപോലെ പ്രവഹിക്കുന്നു."

* വിദ്യാർത്ഥികളും രാഷ്ട്രനിർമ്മാണവും

(ടി. വി. ബാലഗോപാലൻനായർ, IV B. A.)

രാഷ്ട്രനിർമ്മാണത്തിൽ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു് മഹത്തരവും സുപ്രധാനവുമായ പങ്കുണ്ടു്. ഇന്ത്യയുടെ പുനർനിർമ്മാണത്തിൽ അമൂല്യമായ സംഭാവനകൾ നല്കുവാൻ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു് സാധിക്കുന്നതാണു്. ഇന്ത്യൻ വിദ്യാർത്ഥികൾ തങ്ങളുടെ വമ്പിച്ച കഴിവുകൾ നമ്മുടെ സ്വാതന്ത്ര്യരാഷ്ട്രത്തെ പുനരുദ്ധരിക്കുവാൻ ഉപയോഗിക്കേണ്ടതു് അവശ്യം ആവശ്യമാണു്. കാരണം വിദ്യാർത്ഥികൾ മറേറതു രാജ്യത്തിൻേറതുമെന്നപോലെ ഇന്ത്യയുടെയും വിലപിടിച്ച സ്വത്താണു്. ഇന്ത്യൻ വിദ്യാർത്ഥികൾ രാഷ്ട്രനിർമ്മാണത്തിൽ എത്രത്തോളം പങ്കാളികളാവുന്നു എന്നതിനെ ആസ്പദിച്ചിരിക്കുന്നു ഇന്ത്യയുടെ ഭാവിഭാഗധേയം. അവർ രാഷ്ട്രപുനരുദ്ധാരണത്തിൽ തങ്ങളുടെ മഹത്തായ കഴിവിൻെറയും വിലയേറിയ സമയത്തിൻെറയും ഒരംശം വിനിയോഗിക്കുന്നുവെങ്കിൽ ഇന്ത്യയുടെ അഭിവൃദ്ധി ത്വരിതപ്പെടുന്നതാണു്. മറിച്ച്, വിദ്യാർത്ഥിലോകം രാഷ്ട്രനിർമ്മാണത്തിൽ അശ്രദ്ധരും ഉത്സാഹശൂന്യരുമാണെങ്കിൽ നമ്മുടെ പുരോഗതി കാര്യമായി തടയപ്പെടുന്നതാണു്. തന്മൂലം വിദ്യാർത്ഥികൾ രാഷ്ട്രപുനരുദ്ധാരണത്തിൽ അവഗണിക്കാനാവാത്ത ഒരു ശക്തിയാണു്.

ഇന്ത്യൻ വിദ്യാർത്ഥികൾ സ്വരാജ്യസ്നേഹത്തിലും ദേശാഭിമാനത്തിലും മററു രാജ്യങ്ങളിലെ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ പിന്നിലല്ലെന്നു ചരിത്രം തെളിയിക്കുന്നു. ഇന്ത്യൻ സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിൽ നിർണ്ണായകമായ ഒരു പങ്കാണു് വിദ്യാർത്ഥികൾ വഹിച്ചതു്. അവർ ഇതരജനവിഭാഗങ്ങൾക്കു നേതൃത്വം കൊടുക്കുകയും അവരെ ആവേശഭരിതരാക്കുകയും ചെയ്തു. ഇന്ത്യൻ വിദ്യാർത്ഥികൾ സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിൽ ഇതരവിഭാഗങ്ങൾക്കു മാതൃകയായിരുന്നുവെന്നതു് അവിതർക്കിതമാണു്. ഭാരതത്തിൻെറ അന്തസ്സും അഭിമാനവും പുലർത്തുവാൻ സമരത്തിൻെറ ബലിപീഠത്തിൽ തങ്ങളുടെ ജീവൻ ആഹുതി ചെയ്യാൻ വിദ്യാർത്ഥികൾ മടിച്ചിരുന്നില്ല.

സ്വാതന്ത്ര്യോദയത്തിനുശേഷം, ഇന്ത്യയിലെ മുപ്പത്താറുകോടി ജനങ്ങൾ ഒരു വമ്പിച്ച തീർത്ഥയാത്രയിലേർപ്പെട്ടിരിക്കയാണു്. ഒരു നവീനഭാരതത്തിൻെറ സൃഷ്ടിയാണു് നമ്മുടെ ലക്ഷ്യം. രാഷ്ട്രീയസ്വാതന്ത്ര്യം നമ്മുടെ പ്രാഥമികലക്ഷ്യം മാത്രമായിരുന്നു. നമ്മുടെ സമരത്തിൻെറ രണ്ടാം ഘട്ടത്തിലാണു് ഇന്ത്യ ഇന്നു നിലനിൽക്കുന്നതു്. ഇന്ത്യൻ ജനതയുടെ നാനാമുഖമായ പുനരുദ്ധാരണമാണു് നമ്മുടെ ഉദ്ദേശം. ഇതു് എത്രയൊ വിഷമമേറിയ ഒരു സംരംഭമാണു്. ഗവർമ്മേണ്ടു പ്രയത്നംകൊണ്ടും പ്രവർത്തനംകൊണ്ടും മാത്രം ഈ ലക്ഷ്യം നേടുക സാദ്ധ്യമല്ല. ജനങ്ങളുടെ സഹകരണവും ചിന്തുണയുംകൊണ്ടു മാത്രമെ ഒരു പുതിയ ഇന്ത്യ—സാമ്പത്തികവും സാമൂഹ്യവുമായി പുരോഗതി പ്രാപിച്ച ഇന്ത്യ—കെട്ടിപ്പടുക്കുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളു.

ഈ മഹത്തായ "തീർത്ഥയാത്ര"യിൽ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു ഗണ്യമായ സംഭാവനകൾ നല്കുവാൻ സാധിക്കുമെന്നതു് നിസ്സംശയമാണു്. അതിനാൽ ഇന്ത്യൻ നേതാക്കളുടെയും ഭരണാധികാരികളുടെയും ശ്രദ്ധ വിദ്യാർത്ഥികളിൽ കേന്ദ്രീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു രാഷ്ട്രനിർമ്മാണത്തിലെന്തൊക്കെ പ്രവർത്തിക്കാം? പല കേന്ദ്രങ്ങളിൽനിന്നും മുഴങ്ങിക്കേൾക്കുന്ന ഒരു ചോദ്യമാണിതു്.

നമ്മുടെ ആസൂത്രണപദ്ധതികളുടെ വിജയത്തിന്നു ധാരാളം പ്രവർത്തിക്കാനുള്ള അവസരം വിദ്യാർത്ഥികൾക്കുണ്ടു്. ഈ രംഗത്തിൽ ഇതുവരെ സാധിച്ച പുരോഗതി ആശാവഹവുമാണു്.

---

* കോളേജു് വാർഷികത്തോടനുബന്ധിച്ചു് നടത്തിയ പ്രബന്ധമത്സരത്തിൽ 1-ാംസമ്മാനത്തിന്നർഹമായതു്.

ഇന്ത്യയുടെ പുനർനിർമ്മാണത്തിനു ജനാധിപത്യത്തിലധിഷ്ഠിതമായ ആസൂത്രണരീതിയാണ് നാം അവലംബിച്ചിട്ടുള്ളതു്. പല രാജ്യങ്ങളും ആസൂത്രണത്തിലൂടെ പുരോഗതി കൈവരുത്തിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ജനായത്ത ആസൂത്രണം ആദ്യമായി പരീക്ഷിക്കുന്നതു് ഇന്ത്യയാണ്. ജനാധിപത്യത്തിലധിഷ്ഠിതമായ ആസൂത്രണത്തിന്റെ വിജയം ജനസഹകരണത്തിലും പിന്തുണയിലുമാണ് നിലകൊള്ളുന്നതു്. ഇന്ത്യയിലെ ജനങ്ങൾ 80ശതമാനം അജ്ഞരാകയാൽ ആസൂത്രണത്തിൽ തങ്ങളുടെ പങ്കെന്തു എന്നു മനസ്സിലാക്കുവാനൊ, തങ്ങളുടെ പങ്കു നിർവ്വഹിക്കുവാനൊ സമർത്ഥരല്ല. തന്മൂലം നമ്മുടെ പ്ലാനിങ്ങ് വിജയിക്കേണമെങ്കിൽ, അതിൽ ജനങ്ങളെ പങ്കാളികളാക്കണമെങ്കിൽ അവർ "ആസൂത്രണബോധമുള്ള"വരാകണം, പദ്ധതിയെക്കുറിച്ചു സാമാന്യവിവരമുള്ളവരാകണം. പ്ലാനിങ്ങിന്റെ പ്രാധാന്യവും ഉദ്ദേശവും ജനങ്ങളെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തേണ്ടതും പ്ലാനിങ്ങിന്റെ പ്രവർത്തനത്തിൽ അവരെ പങ്കാളികളാക്കേണ്ടതും അഭ്യസ്തവിദ്യരായ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ കർത്തവ്യമാണ്. ഇന്ത്യയെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ഇതു ജീവൽമരണപ്രശ്നമാണ്. കാരണം അഭിവൃദ്ധി പദ്ധതികളുടെ വിജയത്തിലാണ് രാഷ്ട്രപുരോഗതി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. അതിനാൽ അഭിവൃദ്ധിപദ്ധതികൾ വിദ്യാർത്ഥികൾ സ്വയം വരിക്കേണ്ടതും പരസ്പരം ചർച്ചചെയ്യേണ്ടതും, അതിനുശേഷം നിരക്ഷരരായ ജനസാമാന്യത്തിനു അവയുടെ പ്രാധാന്യം വിവരിച്ചുകൊടുക്കേണ്ടതുമാവശ്യമാണ്. വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു രാഷ്ട്രനിർമ്മാണത്തിൽ ചെയ്യാവുന്ന പ്രധാനപ്രവൃത്തി ഇതാണ്. കാരണം അഭിവൃദ്ധിപദ്ധതികളുടെ വിജയത്തിലാണ് നമ്മുടെ രാഷ്ട്രനിർമ്മാണവും ഭാവിതന്നെയും സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നതു്.

ജനാധിപത്യരാഷ്ട്രമായ ഇന്ത്യയിൽ, 80 ശതമാനം ജനങ്ങൾ സാക്ഷരരല്ലെന്നതു ഖേദകരമാണ്. ജനായത്തവ്യവസ്ഥയുടെ വിജയംതന്നെ ഉൽബുദ്ധരായ പൌരന്മാരിലാണ് നിലകൊള്ളുന്നതു്. തന്നിമിത്തം ഇന്ത്യയിലെ ഭൂരിഭാഗം ജനങ്ങളേയും രാഷ്ട്രീയബോധമുള്ളവരാക്കേണ്ടതു നമ്മുടെ ജനായത്തസമ്പ്രദായത്തിന്റെ വിജയത്തിനു അനുപേക്ഷണീയമാണ്. ജനസാമാന്യത്തെ രാഷ്ട്രീയബോധമുള്ളവരും കർത്തവ്യബോധമുള്ള പൌരന്മാരുമാക്കിത്തീർക്കേണ്ട ബാദ്ധ്യത വിദ്യാർത്ഥികൾക്കാണുള്ളതു്. വയോജനവിദ്യാഭ്യാസം വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ഏററവും പ്രധാനമായ നിർമ്മാണപ്രവർത്തനമായിരിക്കേണ്ടതാണ്. സ്കൂളിനോടും കോളേജിനോടുമനുബന്ധിച്ചു നിശാപാഠശാലകൾ നടത്താൻ എളുപ്പമാണ്. സാമൂഹ്യവിദ്യാഭ്യാസം, പൊതുജനാരോഗ്യം എന്നീ വിഷയങ്ങളെ പുരസ്കരിച്ചു വാരാന്ത്യപ്രസംഗങ്ങൾ സംഘടിപ്പിക്കുന്നതും ഗ്രാമീണരുടെ പുരോഗതിയെ ത്വരിതപ്പെടുത്തുവാൻ സഹായകമാണ്.

കുടിൽവ്യവസായവികസനം, ചെറുകിട കടംവായ്പാപദ്ധതി എന്നീ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു ഗ്രാമീണർക്ക് വേണ്ടപ്പെട്ട ഉപദേശം കൊടുക്കുവാൻ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു സാധിക്കേണ്ടതാണ്. ഇന്ത്യയുടെ സാമ്പത്തികമായ ഉന്നമനത്തിനും ഇത്തരം പദ്ധതികളാണ് പ്രധാനമായിട്ടുള്ളതു്.

ഭൂരിഭാഗം ജനങ്ങളും കൃഷിക്കാരായ ഭാരതത്തിൽ പരിഷ്കരിച്ച കൃഷിസമ്പ്രദായത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രചരണവേലകളും മററും എത്രയും ആശാസ്യമാണ്. കാർഷികപുരോഗതിക്കു, കാർഷിക പ്രശ്നങ്ങളുടെ തൃപ്തികരമായ പരിഹാരത്തിനും ഇത്തരം പ്രവർത്തനങ്ങൾ വഴിവെക്കുന്നതാണ്.

ഇന്ത്യയുടെ രാഷ്ട്രഭാഷയായ ഹിന്ദി 1965നു ശേഷം യൂനിയന്റെ ഔദ്യോഗികഭാഷയായിരിക്കുമെന്നു ഭരണഘടന അനുശാസിക്കുന്നുണ്ടു്. അതിനാൽ ഹിന്ദി പഠനം എല്ലാ ഇന്ത്യക്കാരനും പ്രധാനമായിക്കരുതേണ്ട വസ്തുതയാണ്. ഹിന്ദി പ്രചരണത്തിനായി വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു നിർണ്ണായകമായ പങ്കു വഹിക്കാവുന്നതാണ്.

സ്കൂളുകളിലും കലാശാലകളിലും പ്രവർത്തിക്കുന്ന സോഷ്യൽ സർവ്വീസ് ലീഗ് സാമൂഹ്യപ്രവർത്തനത്തിനു വിദ്യാർത്ഥികളെ ധാരാളം സഹായിക്കുന്നുണ്ടു്. എല്ലാ വിദ്യാർത്ഥികളും സോ

ഷ്യൽ സർവ്വീസ് ലീഗിൽ ചേരേണ്ടതും അതിൻെറ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ പങ്കാളികളാവേണ്ടതുമാണ്. നിരത്തുനിർമ്മാണം, ശുചീകരണം തുടങ്ങി നിരവധി പ്രവർത്തനങ്ങൾ സോഷ്യൽ സർവ്വീസ് ലീഗുകൾക്ക് നിർവ്വഹിക്കാവുന്നതാണ്.

ഹരിജനോദ്ധാരണം വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് എളുപ്പത്തിൽ നിർവ്വഹിക്കാവുന്ന ഒരു സാമൂഹ്യ പ്രവർത്തനമാണ്. കുറച്ച് ആളുകൾ എന്നും അവഗണിക്കപ്പെട്ടവരും സമുദായത്തിൽ സ്ഥാനമില്ലാത്തവരുമാണെങ്കിൽ ഇന്ത്യക്ക് പുരോഗതിയില്ല. ഭാരതമാതാവിൻെറ എല്ലാ സന്താനങ്ങളും ഒരുപോലെ മുന്നോട്ട് പോയാൽ മാത്രമെ രാജ്യത്തിന്ന് യഥാർത്ഥപുരോഗതി കൈവരൂ.

ഭൂദാനം, സമ്പത്തുദാനം, ഖാദിപ്രചരണം, ശ്രമദാനം എന്നീ നിർമ്മാണപ്രവർത്തനങ്ങളിലും വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക തങ്ങളുടെ ഒഴിവുസമയം വിനിയോഗിക്കാവുന്നതാണ്. നാനാരംഗങ്ങളിലും മുന്നോട്ട് പോയാൽ മാത്രമേ ഒരു പുതിയ ഇന്ത്യ കെട്ടിപ്പടുക്കുവാൻ ഇന്ത്യൻ ജനതക്ക സാധിക്കൂ. ബഹുമുഖമായ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ നാം ശ്രദ്ധ ചെലുത്തേണ്ടതുണ്ട്.

ഇന്ത്യയുടെ ദേശീയ ഐക്യം സംരക്ഷിക്കുക എന്നതു എല്ലാ വിദ്യാർത്ഥികളുടേയും പ്രഥമവും പ്രധാനവുമായ രാഷ്ട്രനിർമ്മാണസംരംഭമായിരിക്കേണ്ടതാണ്. നിരവധി ഛിദ്രവാസനകളും, സങ്കുചിതചിന്തകളും ഇന്ത്യയിൽ നടമാടുന്നുണ്ട്. അത്തരം നാശാത്മകശക്തികളെ പരാജയപ്പെടുത്തിയാൽ മാത്രമേ സുശക്തവും നവീനവുമായ ഭാരതം പടുത്തുയർത്താനാവൂ. ആഭ്യന്തര സമാധാനവും ശാന്തിയുമില്ലാത്ത ഒരന്തരീക്ഷത്തിലായാൽ യാതൊരുതരത്തിലുള്ള രാഷ്ട്രനിർമ്മാണ പ്രവർത്തനങ്ങളും സാദ്ധ്യമല്ലെന്നതു പ്രസ്താവ്യമാണ്.

വിദ്യാർത്ഥികൾ രാഷ്ട്രനിർമ്മാണത്തിലേർപ്പെടുന്നതുകൊണ്ട നിരവധി ഗുണങ്ങളുണ്ട്. രാഷ്ട്രപുരോഗതി ത്വരിതപ്പെടുന്നുവെന്നതു ശരിതന്നെ. എന്നാൽ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കും അതുമൂലം നിരവധി ഗുണങ്ങളുണ്ട്. വിദ്യാർത്ഥികളുടെ വ്യക്തിത്വം വികസിപ്പിക്കുവാനും ഉത്തരവാദിത്വബോധമുള്ള വ്യക്തികളായി വളരുവാനും രാഷ്ട്രനിർമ്മാണപ്രവർത്തനങ്ങൾ അവരെ സഹായിക്കുന്നു. വിദ്യാർത്ഥികളെ ആദർശശാലികളും ത്യാഗസന്നദ്ധരുമായ യുവാക്കളാക്കുവാൻ പുനർനിർമ്മാണപ്രവർത്തനങ്ങൾ സഹായകമാണ്. യുവാക്കളിൽ സാമൂഹ്യബോധം വളർത്തി ഭാവിയിലവരെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന സങ്കീർണ്ണപ്രശ്നങ്ങളെ ധൈര്യത്തോടും ആത്മവിശ്വാസത്തോടും കൂടി നേരിടുവാൻ നിർമ്മാണപ്രവർത്തനങ്ങൾ അവരെ പ്രാപ്തരാക്കുന്നു. സമുദായത്തിന്നും രാജ്യത്തിന്നും ഉപയോഗവും ഉപകാരവുമുള്ള പൌരന്മാരായി ജീവിക്കുവാനും ഇത്തരം പ്രവർത്തനങ്ങൾ വിദ്യാർത്ഥികളെ സഹായിക്കുന്നുണ്ട്.

ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ ജീവിക്കാൻ കഴിഞ്ഞതിൽ ഇന്ത്യൻ വിദ്യാർത്ഥികൾ ഭാഗ്യവാന്മാരാണ്. കാരണം മാതൃഭൂമിയുടെ പുനർനിർമ്മാണപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ പങ്കാളികളാവുക എന്നതു് തുച്ഛമായ കാര്യമല്ല. അസുലഭമായ ഒരവസരമാണ് ഇന്ത്യയിലെ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കിന്ന് കൈവന്നിട്ടുള്ളതു്. സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിൽ സജീവമായ പങ്ക വഹിക്കാൻ ഭാഗ്യം കൈവരാഞ്ഞതിൽ നാം നിരാശരാകേണ്ടതില്ല. കാരണം അതിലും മഹത്തായ ഒരു പ്രവർത്തനരംഗമാണ് തുറന്നു കിടപ്പുള്ളതു്. ഇന്ത്യയുടെ നിർമ്മാണത്തിൽ പങ്കാളികളാവുക എന്നതിലേറെ അഭിലഷണീയമായ മറെറാന്നില്ലെന്നു പറയാം.

ഇന്ത്യയുടെ പുനർനിർമ്മാണത്തിന്നായുള്ള വമ്പിച്ച തീർത്ഥയാത്രയിലാണ് എല്ലാ ഇന്ത്യക്കാരും ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. ഇന്ത്യൻ ജനതയുടെ ചിരകാലാഭിലാഷമായ നവീനഇന്ത്യയുടെ നിർമ്മാണം വളരെയേറെ വിദൂരമല്ലെന്നും ഈ സംരംഭത്തിൽ ഇന്ത്യൻ വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക മഹത്തായ സംഭാവനകൾ നല്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതാണെന്നും പ്രത്യാശിക്കാം.

*5

World Peace - a Problem

George D. Poovathingal, IV B. Com.

WORLD peace is a topic which engages the attention of all thinking men in the world today. The import of peace is not only a state free from war. Real peace should provide freedom from fear of war also. Peace has to do much with economic and social prosperity of the world and these can be ensured only under a peaceful atmosphere. So peace is synonymous with prosperity and vice versa. There are no two opinions about this among great-men, yet it poses before the world as an unsolved problem even to-day.

Many great men in the past had made efforts to achieve this goal. But all of them had left the world in a more confused and complicated state than they had found it. Today we are in a era where the world is politically and socially split into two camps - democracy and totalitarinism—capitalism and communism. The real hope for peace lies in the way of reconciling these two opposing blocks. From the recent developments of international situation, it seemed that the gulf between these two groups has widened considerably. Recently international affairs had reached such a stage of turmoil which has no parallel in human history.

Now we have the U. N. O., a universally recognized international body, which acts as the guardian of world peace. Even though the world has accepted this organisation as the dispenser of equity to all, it is not free from certain defects of its own. The very constitution of U. N. O. shows that it is unable to offer an equality of status to all the member nations and the outlook of an international character. The Security Council is defective as there are permanent seats in it for the Big Five, who also have been invested with the power of veto to slash down any of the decisions of the Council.

To-day the U N. O. has on its roll eighty members. We cannot feel complacent about this strength of a world organisation. There are still some more countries who have not been brought within its fold.

Even a country like China with a population of six hundred millions is not yet represented in it. This has created new problems for peace in South-East Asia.

When we make a deep dip into the current waters of international conflicts, an undeniable fact could be observed that it is the aggressive designs of vested interests of politicians and statesmen that are responsible for the present chaotic condition. Everywhere the strong nations are avaricious for power at the expense of the weaker ones. Confidence and mutual trust among countries are conspicuous by their absence. One country views the activities of the other with suspicion and hatred, however good its intention might have been. The Big Powers have never lost time to make capital out of this situation by taking international law and order into their own hands.

Every organisation, however small or big, can bear its weight and carry the public opinion for implementing its policies, only if it stands, thinks and acts as one homogenous body. Soon after the establishment of the U. N. O. the evil forces of disruption and disintegration crept into the organisation and made it practically a house divided against itself. Each group tried to put down the other, imposing its will on them.

Another factor which threatens world peace is the conclusion of military pacts and formation of defensive alignments by the members of the U. N O. The countries which ought to have eliminated the war scare from the minds of the people, became the spear heads of cold war. Each tried to strengthen its position with military pacts and bases, through the length and breadth of the globe. So to-day, the military pacts under the U. S A. with her allies and the U. S. S. R. with her East-European satellites stand as an impregnable barrier for world peace.

Between these two power blocks are sandwiched some neutral independent peace-loving countries of Asia and Africa whose existence is also threatened by the war drums of the other two opposing groups. Many peace-loving nations have already taken sides with these power blocks for fear of another world war. Thus all efforts for peace have lost their sense and value in the minds of men and nations.

To-day we hear too much of talk about disarmament by the powerful countries and various methods for effectively implementing it are being considered by them seriously. No negotiation or conciliation is successful unless the problem is approached in its proper perspective by the parties concerned So we see instead of disarmaments, an armament race among nations. We see on one side disarmament talks being held by the Big-Powers and at the same time, the same countries appropriating a huge part of their budgets for military purposes. This dual policy, *would not save the world from its present situation.*

Science has developed much in the course of a century and it has immensely enhanced human possibilities in trade, agriculture industry, medicine, and various other amenities in life. Yet, scientists have been used by different countries to develop the destructive weapons rather than the constructive aspect of it. So each country is busily engaged in the production of deadly nuclear weapons, with the intention of out-beating the other countries in quantity and quality. Now, inventions of destructive weapons have developed in such proportions that one, by pressing a push button can unleash forces of destruction which would wipe out millions. Human progress and wisdom have not yet kept pace with the progress in knowledge of weapons of destruction.

Another handicap for world peace is the existence of colonialism in different nooks and corners of the world, clothed in different forms. Even the national sentiments and political aspirations of patriotic people have been very often mercilessly tampered with by the imperialist powers. It looks strange and funny that the same countries who value much and speak highly of democracy and freedom are still retaining colonies under them with the force of arms. It is a bad thing indeed for them to set an example of never practicing a little of what they preach. Unless serious attempts are made to wipe away the last remnant of colonialism which remains as a permanent vestige of the past monuments of the imperialistic powers, the problem of world peace will ever remain unsolved.

Economic aid to weaker and poorer countries is good so long as they are not attached with any political strings. It is a moral duty

of the Haves to help the Have nots by putting them on their own legs. But when this chance is availed of to exploit the weaker countries, the very priciple and purpose of economic aid is defeated. Now various economic aids mainly launched by the U. S. A. are in operation and we cannot say that they are completely free from bias. They are more keen on winning the other countries to their side, rather than showing genuine interest in the well being of the beneficiaries.

The confusion in international politics is worse confounded by the offer of military aids to the other countries. Even though it is argued by the protagonists of military aid that it is given for defensive purposes and not for aggression, for a world which thinks in terms of peace and disarmament, it acts as a bane. Such aids will only help to create a climate to transform the cold war into a hot war or shooting war.

Today the world is faced with manifold problems of international importance and the creation of world peace lies in finding out a real and permanent solution for all those knotty problems. But these problems are not so easy to be solved without sacrifices being made by the countries involved. The feasibility for such a compromising attitude is also not so easy. Because the selfish interests of one country or other may have to be undermined by the just solution of any of these problems and so no country and statesman who hold an advantageous position in the present circumstances wishe to put an end to the existing state of affairs.

Man is now come to a stage when either he should learn to live in peace and prosperity or destroy himself. The uncompromising attitude of statesmen and nations is hanging over our heads like the sword of Democles and the world is not yet safe from the imminent danger of a conflagration.